

รายงานการวิจัย
การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย

นางสุทินพรวรรณรัตน์ สุดเนตร
รหัสนักศึกษา 571151321012

การวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา

การวิจัยในชั้นเรียน

ประจำภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2559

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

รายงานการวิจัย

การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย

นางสุทินพรวรรณรัตน์ สุดเนตร
รหัสนักศึกษา 571151321012

การวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา

การวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้

ประจำภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2559

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทคัดย่อ

ชื่อรายงาน : การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ชื่อผู้จัดทำ : นางสาวทินพรวรรณรัตน์ สุดเนตร

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอป่าติลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร

การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยของ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอป่าติลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์ของการพัฒนาคือ เพื่อพัฒนาหนังสือ เพื่อพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมเรื่องความมีระเบียบวินัย ก่อน – หลัง จากการใช้หนังสือนิทานส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยแหล่งข้อมูลเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ตำแหน่งเป็นผู้ชำนาญการ ด้านการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัย จำนวน 3 ท่าน และ เด็กศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอป่าติลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 16 คน ที่เรียนระดับปฐมวัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ทั้งนี้ มีเด็กปฐมวัย ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเพียง 1 ห้องเรียน แบบแผนการการทดลองครั้งนี้ ใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อน – หลัง (One – Group Pretest- Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น

ของเด็กปฐมวัย หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย แบบทดสอบวัดความรู้ด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย แบบสังเกตด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ของเด็กปฐมวัยและแบบประเมินพัฒนาการด้านเด็กสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บ
ของเล่นปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และการทดสอบค่าที (t-test Dependent)

ผลของการพัฒนา

1. ผลการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย พบว่า มีประสิทธิภาพ ตามสมมติฐาน

2. ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน – หลัง จากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพัฒนาการ
ด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยของเด็กปฐมวัย

2.1 ผลการเปรียบเทียบความรู้ด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัยก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานสังคมเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย พบว่า ความรู้ของเด็กปฐมวัย
หลังการใช้ หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บ
ของเล่นของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัยก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคม
ควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย พบว่า ทักษะของเด็กปฐมวัยหลัง
การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บ
ของเล่นก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบ
วินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย พบว่า ผลการพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบ
วินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย หลังการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสือ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพชร นาคีตา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ยุภาดี ปณราช มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ขอขอบพระคุณ อาจารย์จุฑาทิพย์ โอบอ้อม อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษานปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำดูแลตรวจสอบ แก้ไขและให้คำแนะนำเครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัยครั้งนี้และติดตามการศึกษาค้นคว้าอย่างใกล้ชิดตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งเสร็จ
เรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณเป็น
อย่างสูง
ขอขอบคุณศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทองเด็กทุกคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความกรุณา
และสนับสนุนให้ความร่วมมือและช่วยเหลืออย่างดียิ่งในการศึกษาทดลอง
ขอขอบคุณ คุณครูสำรี ภาษาสุข คุณครูมยุรี มูลรัสศรี คณะครู ขอขอบคุณ คุณก้องมังกร
และขอขอบคุณ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้าง
พฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย รวมทั้ง
สมาชิกในครอบครัวที่ให้อำนาจใจ จงงานสำเร็จไปด้วยดี

(นางสุทินพรวรรณรัตน์ สุดเนตร)

นักศึกษา สาขาการศึกษานปฐมวัยมหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ซึ่งเป็นลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่เด็กทุกด้านตามวัยและความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กให้เป็นผู้ที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคม คือ เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาเป็นจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์เรียนรู้ที่เหมาะสมตรงกับความสนใจและความต้องการของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมและเล่น ทั้งนี้การให้มีโอกาสให้เด็กได้มีพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา และเพิ่มพูนการเรียนรู้ให้กับเด็ก การเล่นยังช่วยให้เด็กได้หาประสบการณ์ด้วยตนเอง ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้กำหนดพฤติกรรมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 เป็นมาตรฐานที่ 4 ว่าด้วยการมีคุณธรรม จริยธรรมและมีจิตใจที่ดีงามไว้ 3 ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ 1 การมีวินัยในตนเองและความรับผิดชอบ ตัวบ่งชี้ที่ 2 ซื่อสัตย์สุจริตและยอมรับความผิดพลาดของตนเองและผู้อื่น ตัวบ่งชี้ที่ 3 มีความเมตตากรุณาและช่วยเหลือแบ่งปัน

เนื่องจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทองสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 16 คน พบปัญหาเกี่ยวกับเด็กปฐมวัย มีพฤติกรรมด้านสังคมขาดความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น จำนวน 5 คนเด็กไม่มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นเข้าที่ขาดความรับผิดชอบ ขาดความมีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพบเจอปัญหา เช่นหลังจากเล่นของเล่นเสร็จแล้วไม่รู้จักช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่ให้เรียบร้อย และเล่นของเล่นไม่เป็นระเบียบ

การเทของเล่นกระจายเต็มห้องไม่มีน้ำใจช่วยกันเก็บของเล่นวางหรือเล่นของเล่นรุนแรงไม่รู้จักถนอมของเล่น และไม่คอยแบ่งปันแย่งของเล่นกัน เก็บของเล่นล่าช้าไม่ทันเวลาซึ่งปัญหาดังกล่าวทำให้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยไม่เป็นไปตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ว่าด้วย การมีคุณธรรม จริยธรรมและมีจิตใจที่ดีงาม การมีวินัยในตนเองและความรับผิดชอบ ชื่อสัตย์สุจริตและยอมรับความผิดพลาดของตนเองและผู้อื่น มีความเมตตา กรุณาและช่วยเหลือแบ่งปัน

จากการศึกษางานวิจัยของ ณวิวรรณ กีนาวงศ์. (2526 : 125 – 126) พบว่า สื่อการเรียนการสอนที่มีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการฟังที่ใช้กันแพร่หลาย คือนิทาน ทั้งนี้เพราะนิทานเป็นเรื่องราวที่ทุกคน ชอบฟังกันไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ เพราะให้ความสนุกสนานและเนื้อหาสาระของนิทานยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา ความคิดและจินตนาการ เด็กจะสามารถเก็บความจากเรื่องที่ฟังได้ตามสมควรแก่วัย และฝึกเด็กให้เป็นผู้ฟังที่ดี มานิดา ลิโทขวลิต. (2544 : 1) เมื่อเด็กได้ฟังนิทานทำให้เกิดการเรียนรู้ นิทานสำหรับเด็กควรสอดแทรก คุณธรรมจริยธรรม เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีงาม

พร พันธุ์โอสธ.(2543 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Alwyn. n.d.) ครูสามารถใช้นิทานเพื่อสร้างแรงจูงใจทางศีลธรรมเข้าสู่การเล่นของเด็กวัย 5ปีด้วยการเล่านิทานง่ายๆจากจินตนาการของครูหากแต่การเล่านิทานให้เด็กสามารถซึมซับสิ่งต่างๆในนิทานได้นั้น จำเป็น ต้องเล่าซ้ำๆ ติดต่อกันหลายวัน อาจถึง 3-4 สัปดาห์ เพราะคุณค่าต่างๆ ที่ปรากฏในนิทานจะถูกประทับไว้ในใจเด็กอย่างสมควรแก่วัย และฝึกเด็กให้เป็นผู้ฟังที่ดี

มานิดา ลิโทขวลิต. 2544 : 1) เมื่อเด็กได้ฟังนิทานทำให้เกิดการเรียนรู้ นิทานสำหรับเด็กควรสอดแทรก คุณธรรมจริยธรรม เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีงาม พร พันธุ์โอสธ.(2543 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Alwyn. n.d.) ครูสามารถใช้นิทานเพื่อสร้างแรงจูงใจทางศีลธรรมเข้าสู่การเล่นของเด็กวัย 5ปีด้วยการเล่านิทานง่ายๆจากจินตนาการของครู หากแต่การเล่านิทานให้เด็กสามารถซึมซับสิ่งต่างๆในนิทานได้นั้นจำเป็น ต้องเล่าซ้ำๆ ติดต่อกันหลายวัน อาจถึง 3-4 สัปดาห์ เพราะคุณค่าต่างๆ ที่ปรากฏในนิทานจะถูกประทับไว้ในใจเด็กอย่างลึกซึ้งเนิ่นนานกว่าการฟังนิทานอย่างฉาบฉวย ชีวัน วิสาสะ. (2542 : 8-9) การเล่านิทาน เป็นวิธีการเข้าถึงธรรมชาติของเด็กและ พัฒนาเด็กโดยไม่รู้ตัว ในรูปของการสั่งสมทีละน้อย เด็กที่ฟังนิทานได้เรียนรู้การเป็นผู้ฟัง มีสมาธิในการฟัง ติดตาม และ จินตนาการ ในขณะที่เด็กก็เรียนรู้คุณค่าของความเป็นคนที่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นนิทานที่ได้ฟังจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนหรือสัตว์ก็

ตาม พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542 : 5-6) นิทานมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อเด็ก ทำให้เด็กสนุกสนาน เพลิดเพลิน เกิดความหวัง สบายใจ ให้ความอบอุ่นทางใจ ช่วยเสริมสร้างอุปนิสัยที่ดี เป็นคนมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมตตากรุณา มีน้ำใจกว้างขวางขึ้น นิทานบางเรื่องอาจช่วยให้เด็กเป็นคนมองโลกในแง่ดี ช่วยให้เด็กพูดจาไพเราะ และใช้เหตุผลมากขึ้น รู้จักอดทน รอคอยในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง

จากสถานการณ์ข้างต้นนี้ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นความสำคัญที่จะพัฒนาหนังสือนิทานเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมเรื่องความมีระเบียบวินัยการเก็บของเล่น ของเด็กนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสมและเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมด้านความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัยส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีตลอดจนสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยการจัดกิจกรรมให้เด็กได้ฟัง เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมให้แก่เด็กปฐมวัย และเป็นคนดีของสังคม และเพื่อพัฒนาเด็กให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคม คือ เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นคนดีมีคุณธรรม จริยธรรม อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข อีกทั้งยังเป็นการวางรากฐาน การเป็นสมาชิก ที่ดีของสังคมต่อไปในอนาคต ดังนั้นจึงควรที่จะปลูกฝังคุณธรรมให้เกิดขึ้นในตัวเด็กทุกคน กิจกรรมเล่านิทานมีความเหมาะสม เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาเด็กด้านสังคม อารมณ์ คุณธรรมและจริยธรรม ช่วยให้เด็กสามารถรับรู้เข้าใจและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้จริง ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้นต่อไป

คำถามของการวิจัย

1. หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพเป็นอย่างไร
2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน – หลัง จากการใช้หนังสือนิทานส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพ ในการเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
2. ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ดีวก่อนใช้หนังสือ นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เรื่อง

1. ขอบคุณนะที่ช่วยเก็บ

2. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย คือ

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัย จำนวน 3 ท่าน
2. เด็กปฐมวัย ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 16 คนเพียง 1 ห้องเรียน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ โดยใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1. ขอบคุณนะที่ช่วยเก็บ

ตัวแปรตาม

1. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมเรื่องควมมีระเบียบวินัยในการเล่นของเด็กปฐมวัย

2. ผลการเปรียบเทียบการใช้หนังสือนิทานส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน – หลัง จากการใช้หนังสือนิทานส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเล่นของเด็กปฐมวัย
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หนังสือนิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความ สนุกสนานและได้รับความรู้จากเนื้อหาของนิทานเรื่องนั้นๆ โดยสอดแทรกเนื้อหาด้านควมมีระเบียบวินัย เพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตเป็นคนคือนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. ผลการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม หมายถึง คะแนนการพัฒนาคูณลักษณะของเด็กปฐมวัย ที่แสดงถึงควมมีระเบียบวินัยที่เด็กปฐมวัย ได้จากการวัดด้วยแบบประเมินพัฒนาการด้านสังคม ก่อน-หลัง จากการใช้หนังสือนิทาน

3. ประสิทธิภาพของหนังสือนิทาน หมายถึง ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการศึกษาปฐมวัยเกี่ยวกับควมสอดคล้องขององค์ประกอบของหนังสือนิทานมีควมสอดคล้องกันอย่างแท้จริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. หนังสือภาพเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยที่มีประสิทธิภาพ และเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมเรื่องความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับชั้น ดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546
 - 1.1 คุณลักษณะตามวัย
 - 2.2 แนวทางการจัดประสบการณ์
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือนิทาน
 - 2.1 ความหมายของนิทาน
 - 2.2 ประเภทของนิทาน
 - 2.3 คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอน
 - 2.4 การเลือกนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัย
 - 3.1 ความหมายของความมีระเบียบวินัย
 - 3.2 ความสำคัญของระเบียบวินัย
 - 3.3 การส่งเสริมวินัย
 - 3.4 วินัยกับการเก็บของเล่น
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัย
 - 4.1 ความหมายพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัย
 - 4.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัย
 - 4.3 ลักษณะพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย
 - 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางสังคม

1 . หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดปรัชญาการจัดการศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคนตามศักยภาพภายใต้บริบทของสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม

1.1 คุณลักษณะตามวัย

คุณลักษณะตามวัยเป็นความสามารถตามวัยหรือพัฒนาการตามธรรมชาติเมื่อเด็กมีอายุถึงวัยนั้นๆ ผู้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจคุณลักษณะตามวัยของเด็กอายุ 3 -5 ปี เพื่อนำไปพิจารณาจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยได้อย่างถูกต้องเหมาะสมพัฒนาการเด็กในแต่ละช่วงอายุอาจเร็วหรือช้ากว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และการพัฒนาจะเป็นไปอย่างต่อเนื่อง คุณลักษณะตามวัยที่สำคัญของเด็กอายุ 5 ปี ด้านสังคม มีดังนี้

พัฒนาการด้านสังคม

1. รู้จักรอคอย
2. เล่นหรือทำงานโดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกับผู้อื่นได้
3. เล่นร่วมกับคนอื่นได้
4. แบ่งของให้คนอื่น
5. เก็บของเล่นเข้าที่ได้

ประสบการณ์สำคัญ

ประสบการณ์สำคัญเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาเด็กทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ- สังคม และสติปัญญาช่วยให้เด็กเกิดทักษะที่สำคัญสำหรับการสร้างองค์ความรู้โดยให้เด็กได้มีประสบการณ์กับวัตถุ สิ่งของ บุคคลต่างๆ ที่อยู่รอบตัว รวมทั้งปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรมไปพร้อมกันด้วย ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม มีดังนี้

ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม ได้แก่ การเรียนรู้ทางสังคม

1. การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของตนเอง
2. การเล่นและการทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. การวางแผน ตัดสินใจเลือก และลงมือปฏิบัติ

4. การมีโอกาสได้รับรู้ความรู้สึก ความสนใจ และความต้องการของตนเองและผู้อื่น

5. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น

6. การแก้ปัญหาในการเล่น

7. การปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่อาศัยอยู่และความเป็นไทย

1.2 แนวทางการจัดประสบการณ์

1. จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการ คือเหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะและระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

2. จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็กวัยนี้คือเด็กได้ลงมือกระทำเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิด แก้ปัญหาคด้วยตนเอง

3. จัดประสบการณ์ในรูปแบบบูรณาการ คือ บูรณาการทั้งทักษะ และสาระการเรียนรู้

4. จัดประสบการณ์ให้เด็กได้รู้เริ่มคิด วางแผน ตัดสินใจ ลงมือกระทำ และนำเสนอ ความคิดโดยผู้สอนเป็นผู้สนับสนุน อำนวยความสะดวกและเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

5. จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กกับผู้ใหญ่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุขและเรียนรู้การกระทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน

6. จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก

7. ประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ตลอดจน สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

8. จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริง โดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

9. ให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดประสบการณ์ทั้งการวางแผนการสนับสนุน สื่อการสอน การเข้าร่วมกิจกรรมและการประเมินพัฒนาการ

10.จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคลนำมาได้ตรงและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือนิทาน

2.1 ความหมายของนิทาน

นฤมล จิวแพ (2549 : 8) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบกันต่อมาเป็นทอดๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันอาจเป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้น ลึกซึ้ง หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เล่าเอง

วิสามาส ขันชัยภูมิ (2549 : 35) ได้กล่าวไว้ว่านิทานหมายถึง เรื่องที่แต่งขึ้นหรือเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมามีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงและเป็นการสืบสานประเพณีวัฒนธรรมในสังคมนั้นๆ ซึ่งผู้เล่าจะสอดแทรกจินตนาการคิดริเริ่มไว้ด้วย

เกริก ชื่นพันธ์ (2539 : 8) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานหมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่โบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้นเพื่อให้เกิดความสนุกสนานตลอดจนแทรกแนวความคิดเพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

สุดาวดี โยพิมล (2532 : 24) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า เรื่องราวที่เล่าสืบกันมา หรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรกความคิดคุณธรรมอันดีงามเข้าสู่จิตใจเด็กและเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องในการดำรงชีวิตในสังคม

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 11) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่ากันมาแต่โบราณ นิทานเป็นรูปแบบของศิลปะพื้นบ้านที่เก่าที่สุด เกิดขึ้นก่อนจะมีการตีพิมพ์หนังสือนิทาน นิทานเกิดจากความต้องการของมนุษย์ ในการที่จะผ่อนคลายอารมณ์ให้หายคิดถึงชีวิต

กรมการศึกษานอกโรงเรียน (2539 : 139-157) ได้ให้ความหมายของคำว่า นิทาน สำหรับเด็กคือนิทานที่ใช้สำหรับเล่าให้เด็ก เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ หรือเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อบุคคลใกล้ชิดกัน นิทานเป็นเรื่องราวที่มีมาช้านาน และเล่นต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากความจริงหรือเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้แต่งขึ้นเพื่อจะให้ผู้ฟังได้สนุกสนานและได้รับความรู้จาก

เนื้อหาของนิทานเรื่องนั้นๆ นิทานช่วยให้เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เล่ากับผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542 : 38) ได้สรุปคำว่า นิทาน คือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกัน โดยใช้วาจาเป็นสื่อการถ่ายทอด ไม่ปรากฏผู้แต่งเรื่องว่าเป็นของใคร สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานและได้รับความรู้จากเนื้อหาของนิทานเรื่องนั้นๆ โดยสอดแทรกเนื้อหาด้านความมีระเบียบวินัย เพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.2 ประเภทของนิทาน

นิทานแบ่งออกเป็นหลายประเภท โดยอาศัยวิธีกำหนดต่างกันออกไป ซึ่งได้มีผู้แบ่งประเภทของนิทานต่าง ๆ กันดังนี้

กิ่งแก้ว อัดถากร นิทานพื้นบ้าน (2549 : 8) ได้รวบรวมและศึกษาวรรณกรรมจาก บ้านในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะรวบรวมจากหมู่บ้านใน วิเคราะห์โครงเรื่องว่า มีผลสะท้อนในการดำรงชีวิต เกี่ยวกับศาสนา การจัดระเบียบและจรรยาบรรณ ของสังคม วรรณกรรมที่รวบรวมได้มี 4 ประเภท คือ นิยาย นิทาน นิยายประวัติแหล่งแหล่หมาภพย์

กิ่งแก้ว อัดถากร (2549 : 8) ได้แบ่งรูปแบบนิทานตามเนื้อหาโวหาร และโครงสร้าง ออกเป็น 6 ชนิดคือ

1. นิทานไม่รู้จบเป็นนิทานที่มีการเล่าซ้ำเป็นช่วงๆและเปลี่ยนเฉพาะคำบางคำเท่านั้น
2. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเนื้อเรื่องที่มีสัตว์เป็นตัวละคร
3. นิทานคติมีเนื้อเรื่องเชิงสอนใจ โครงสร้างของเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม
4. มุขตลก เป็นเรื่องสั้นที่ตลกขบขันแสดงถึงความโง่ หรือปัญญาทึบหรือโง่ของตัวละคร
5. เรื่องไม่ เป็นเรื่องเหลือเชื่อไม่สมเหตุผล
6. นิทานทรงเครื่อง เนื้อเรื่องเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์และบรรยากาศที่วิจิตรพิสดาร

นอกจากนี้ วรณี สิริสุนทร (2549 : 8) ยังได้ แบ่งนิทานออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk Tables) เป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลานาน แบ่งออกเป็น

- 1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้
- 1.2 นิทานไม่รู้จบ
- 1.3 นิทานตกลงบนขัน
- 1.4 นิทานอธิบายเหตุมีเนื้อเรื่องเพื่ออธิบายหรือตอบคำถามของเด็กว่า “ทำไม” เช่นทำไมกระด่าจึงหางสั้น ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม
- 1.5 เทพนิทาน ตัวละครจะมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์หรือเป็นผู้วิเศษสามารถทำสิ่ง ที่มนุษย์ทั่วไปทำไม่ได้

2. นิทานสอนคตินิยม (Fables) เป็นเรื่องสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ มีโครงเรื่องง่าย ๆ ให้อ่านที่สนใจ เช่น นิทานอีสป นิทานประเภทนี้จะรวมนิทานเทียบสุภาษิต และนิทานชาดกไว้ด้วย

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึง เหตุการณ์ และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลกท้องฟ้า และพฤติกรรมของมนุษย์เทพเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

4. มหาकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) คล้ายกับเทพปกรณัมต่างกันแต่ตัวละครของนิทาน ประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญพิชิต ฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด

5. หนังสือภาพที่เป็นเรื่องราวอ่านแล้วสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal Stories) เสาวรส ชูศรี (2548 : 149) หนังสือของเด็กเล็กนั้น ธรรมชาติของเด็กชอบสีสันฉูดฉาด เช่น เขียว แดง ดำ น้ำเงิน ดังนั้นภาพที่อาจจะใช้สีเกินข้อเท็จจริงไปบ้างก็ได้ คูเบอร์ (Cuber. 1960 : 282-285) ได้แบ่งคติชาวบ้าน (Folk lore) ออกเป็น 5 รูปแบบคือ

1. คำนานเรื่องเก่าแก่ที่อธิบายชีวิต ปรากฏการณ์ธรรมชาติและสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในโลก
2. นิทานคติ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ลงด้วยคติสอนใจ สอนแนวทางดำรงชีวิตแก่คน
3. นิทานท้องถิ่น เป็นเรื่องสอนใจเช่นเดียวกันแต่ให้ความรู้ลึกกว่าเป็นเรื่องจริงมากกว่านิทานคติ นิทานท้องถิ่น เป็นเรื่องที่มีเค้าโครงจริงและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงผสมไม่จริง
4. นิทานปรัมปรา เป็นเรื่องเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน จะกล่าวถึงดินแดน มหัศจรรย์และเรื่องราวการใช้อภินิหาร

5. รูปแบบอื่นๆ เช่น เพลงชาวบ้าน สุภาษิต คำพังเพย ปริศนา มุขตลก กลอนชาวบ้านและบทร้องสำหรับเด็ก จากที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ในการแบ่งประเภทของนิทานนั้นสามารถแบ่ง ได้หลายประเภท โดยใช้หลักเกณฑ์ การแบ่งที่แตกต่างกันตามรูปแบบและเนื้อหาการเล่านิทาน

2.3 คุณค่านิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

การจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กโดยใช้นิทาน นำไปสู่ประสบการณ์ด้านต่างๆ เพราะการเล่านิทานนั้นมีบทบาทสำคัญต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพและช่วยส่งเสริม พัฒนาการทางด้านอารมณ์ให้แก่เด็กคือ (ศิริกาญจน์ โกสุม. 2546 : 9)

1. ช่วยให้เกิดความรู้สึกรอบรู้ มีที่พึ่งทางใจ รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของ สังคม เพราะขณะที่ฟังนิทาน เด็กจะได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
2. ทำให้เด็กเกิดจินตนาการจากเรื่องราวที่ได้ฟัง เช่น เรื่องนางฟ้า เรื่องสัตว์ต่าง ๆ หรือเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติต่างๆ
3. ช่วยให้เกิดความรู้จักโลกในแง่มุมเล็กๆน้อยๆ จากนิทานที่ได้ฟังทำให้ คัดสนใจ และสงสัยตอบต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องมองโลกในแง่ดี เกิดทัศนคติที่ดีต่อ โลกและชีวิต
4. ทำให้เด็กได้พักผ่อนคลายความเคร่งเครียด ได้รับความเพลิดเพลิน ความ สดชื่น

การเล่านิทานมีประโยชน์และมีคุณค่ามากมาย เช่น

1. ช่วยขยายประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กชนบทให้เท่าเทียมเด็กในเมือง เพราะ บิดามารดาของเด็กในชนบทไม่มีเวลาหรือไม่เห็นคุณค่าในการเล่านิทานให้เด็กฟัง
2. ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ทางความคิดและจินตนาการ
3. ฝึกให้เป็นนักฟังที่ดี เก็บความเรื่องที่ฟังได้ตามสมควรแก่วัย
4. สร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็ก การเรียนการสอนจะประสบผลได้นั้น ย่อมมาจากความสนใจความต้องการของ ตัวผู้เรียนเอง เมื่อใดที่ผู้เรียนมีความสนใจ ต้องการอยากจะเรียน หรืออยากรู้แล้วประสบการณ์ ที่ผู้สอนจัดให้เด็กจะรับรู้ได้ดี นิทาน เป็นสิ่งที่เด็กต้องการและสนใจอยากรู้ เพราะเด็กมักจะชอบให้ผู้สอนเล่านิทานให้ฟัง เสมอ

นิทานจึงมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยมากคือ

1. ช่วยลดความตึงเครียดหลังจากที่ครูสังเกตเห็นว่านักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายจากการเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนพักผ่อน

2. ใช้นิทานเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน
3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีหรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว
4. ใช้นิทานสอนจริยธรรมแก่เด็ก เช่นความซื่อสัตย์ ความมีระเบียบวินัย
5. ใช้นิทานสอนเรียงความ เช่น ให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะตัวละคร

6. ใช้นิทานสอนและฝึกทักษะทางภาษา คือ ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียน ฝึกให้นักเรียนฟังเป็นผู้มีมารยาทในการฟัง

7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน
เป็นสิ่งที่เด็กต้องการและสนใจอยากรู้ เพราะเด็กมักจะรบเร้าให้ผู้สอนเล่า
นิทานให้ฟังเสมอ

นิทานจึงมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยมากคือ

1. ช่วยลดความตึงเครียดหลังจากที่ครูสังเกตเห็นว่านักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายจากการเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนพักผ่อน
2. ใช้นิทานเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน
3. นิทานช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีหรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว
4. ใช้นิทานสอนจริยธรรมแก่เด็ก เช่นความซื่อสัตย์ ความมีระเบียบวินัย
5. ใช้นิทานสอนเรียงความ เช่น ให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะตัวละคร
6. ใช้นิทานสอนและฝึกทักษะทางภาษา คือ ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียน ฝึกให้นักเรียนฟังเป็นผู้มีมารยาทในการฟัง
7. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่าน
8. ใช้นิทานเพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็ก

นอกจากนี้ สมบูรณ์ สิงฆมานนท์ (2522 : 26-32) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นศิลปะ เพื่อความบันเทิงที่ถกต้องที่สุด เพื่อเป็นสิ่งที่ทุกคนหาความรู้ ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ และถ่ายทอด กันต่อไป การเล่านิทานเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่แสดงออกถึงความรักและความสนใจใส่ใจของผู้ใหญ่ ที่มีต่อเด็ก การเล่าให้เด็กฟังเสมอๆ จึงเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาอารมณ์ของเด็กใหม่จินตนาการได้รับรู้อารมณ์ทางด้านความรัก ความอยาก

รู้ ยากเห็น และช่วยพัฒนาการด้านลบ คือ ความโกรธ ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความเสียใจตามเนื้อเรื่องที่พ่อแม่และครูแสวงหา

ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ (2526 : 26) ได้กล่าวว่าการเล่านิทานนั้นมีอิทธิพลและคุณค่าต่อเด็กมาก โดยเฉพาะเด็กก่อนระดับวัยประถมศึกษา การที่ผู้ใหญ่และครูได้ใกล้ชิดเด็ก โดยการเล่านิทานจะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจเด็กยิ่งขึ้น การเล่านิทานมีคุณค่าดังนี้

1. ช่วยลดและเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ความคิดและจินตนาการ
2. ฝึกให้เด็กเป็นนักฟังที่ดี เก็บความเรื่องที่ฟังได้ตามควรแก่วัย
3. สร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็ก
4. ช่วยปลูกฝังความรู้สึกชอบฟังนิทาน และความรู้สึกรื่นเริงในหนังสือ

นิทานหรือ ก่อนที่จะอ่านอย่างเข้าใจ

๕. ปลูกฝังให้เด็กเป็นคนใจกว้าง ยอมรับความจริงในชีวิตประจำวัน

๖. ช่วยให้ผู้ใหญ่และผู้ใหญ่ ได้ทราบถึงความรู้สึกนึกคิดของเด็กจากการสนทนาหรือซักถามในขณะที่ฟัง จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การเล่านิทานเป็นศิลปะเพื่อความบันเทิงที่ถูกต้องที่สุด เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาอารมณ์ สังคมของเด็กช่วยฝึกทักษะทางภาษา คือ การฝึกการฟัง พูดอ่านเขียน ส่งเสริมการอ่าน สร้างความเพลิดเพลิน ความสุขสดชื่นให้แก่เด็ก ช่วยให้เด็กรู้จักแง่มุมเล็กๆน้อยๆจากนิทาน ช่วยสอนจริยธรรมแก่เด็ก เช่น ความซื่อสัตย์ ความมีระเบียบวินัย

นอกจากนี้ การเล่านิทานยังเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่แสดงออกถึงความรักและความเอาใจใส่ของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็ก

2.4 การเลือกนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

ทิพย์สุดา นิลสินธุพ (2524 : 80-82) ได้กล่าวถึงการเลือกนิทานสำหรับเด็กว่า ผู้เล่านิทานควรได้ศึกษาและมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสนใจของเด็ก ดูว่าเด็กในวัยไหนชอบฟังนิทานประเภทใด ความยาวของนิทานควรเหมาะสมกับวัยและช่วงสมาธิของเด็ก นิทานบางเรื่องสนุกแต่ยาวมากเกินไป อาจหมดความอดทนในการฟัง
2. เนื้อหาในนิทานสอดคล้องกับวัยและวัยของเด็ก ปลูกฝังคุณธรรม และมีค่าหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด
3. ควรมีรูปภาพประกอบนิทานที่มีขนาดพอเหมาะ ภาพชัดเจน มีสีสันสวยงาม เพื่อดึงดูดความสนใจ หากควรสื่อความหมายหรือสร้างอารมณ์ได้อย่างชัดเจน เด็กจะชอบภาพลายเส้นมากกว่าภาพเขียนแบบของจริงหรือภาพเหมือน

เยาวพา เดชาคุปต์ (2528 : 58-59) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือที่เด็กชอบ ดังนี้

1. เป็นเรื่องที่เด็กนึกฝันต่ออย่างสดใส
2. เด็กชอบเรื่องที่จับด้วยรูปของกิน เพราะเด็กชอบกิน
3. เด็กชอบเรื่องบันเทิง เรื่องเศร้าเด็กไม่ชอบ
4. ชอบดูภาพมากกว่าชอบอ่านเรื่อง เมื่อเด็กเปิดหนังสือ สิ่งแรกที่เด็กจะดูคือ

ภาพ และเด็กจะดูทุกอย่างที่อยู่ในภาพ ดังนั้นหนังสือภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ฉวีวรรณ ถินาวศ์ (2526 : 127) ได้กล่าวถึง ลักษณะของหนังสือนิทานที่ไม่ควรนำมาเล่าให้เด็กฟังดังนี้

1. เป็นเรื่องที่หวาดเสียวน่ากลัวอย่างไม่มีเหตุผล เช่นเรื่องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ
2. เรื่องที่เกี่ยวกับรักใคร่ การหนีตามกันของหนุ่มสาว
3. เรื่องเกี่ยวกับการพลัดพรากจากพ่อแม่และการถูกทอดทิ้ง
4. เรื่องที่เกี่ยวกับความโหดร้ายทารุณ มีการลงโทษอย่างรุนแรงเกินไป มีการลงโทษอย่างเหมาะสมกับความรู้สึกรู้สึกของเด็ก และเหตุผลในการลงโทษนั้น และควรมีการให้อภัย ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เห็นว่าความยุติธรรมยังมีในโลก
5. เรื่องที่ผู้เล่า (ครูและผู้ใหญ่) ไม่นัดที่จะเล่าจะทำให้เด็กมีเจตคติที่ไม่ดีได้
6. เรื่องที่สอดแทรกศีลธรรมมากเกินไป บ่อยเกินไปจนเด็กเบื่อ

จากที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า ในการเลือกนิทานให้กับเด็กนั้นควรพิจารณาถึงความเหมาะสมของเนื้อหาสาระข้อคิด และคุณธรรมจริยธรรมจากนิทาน ภาษาที่ใช้ขนาดรูปเล่ม นิทานรูปภาพประกอบตัวละครความยาวของนิทานวัยของเด็กและความสนใจของเด็กด้วยการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่สำคัญและจำเป็นในการสอนเด็ก ซึ่งครูแต่ละคนจะมีเทคนิคในการเล่าที่แตกต่างกันออกไป

วรรณิ สิริสุนทร (2539) ได้เสนอแนะเทคนิคการเล่านิทานสำหรับครูผู้สอนเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

1. การปรับเสียงให้ดี มีความชัดเจนมีการเน้นเสียงให้รับกับคำที่เปล่งออกมา และใช้เสียงสูง ต่ำ ได้อย่างมีความหมาย
2. การทรงตัวที่ดี โดยการนั่งในท่าที่สบายแต่ให้หลังตรง
3. การเลือกใช้คำพูด เพื่อกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้ฟัง
4. การใช้ภาษาถิ่นควรใช้เมื่อจำเป็นและต้องใช้อย่างระมัดระวัง
5. การใช้ท่าทางประกอบควรเป็นไปตามธรรมชาติ
6. เลือกหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบ

7. มองสบตาผู้ฟังทุกคน

8. ถ้ามีการขัดจังหวะในขณะที่เล่านิทาน ผู้เล่าต้องขอรับการขัดจังหวะอย่างอดทน และดำเนินการเล่านิทานต่อไปเมื่อเด็กพร้อมที่จะฟัง

9. ในขณะที่เล่านิทานควรสังเกตผู้ฟังว่ามีความพึงพอใจหรือไม่ เพื่อเป็นการทดสอบผู้ฟัง

10. สำนวณข้อดีและข้อบกพร่องของตัวเอง โดยดูตัวเองในกระจกเงาหรืออัดเสียงเครื่องบันทึกเทป

11. ศึกษาหาความรู้และฝึกฝนตนเองเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการเล่านิทาน
ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2526 : 125-126) ได้เสนอหลักการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. การวางจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานไว้อย่างแน่นอน

2. ศึกษาภูมิหลังของเด็กก่อนลงมือเล่า

3. ผู้เล่าโครงเรื่องอย่างรัดกุมคือ

3.1 เรื่องที่จะเล่ามีชื่อเรื่องเล่าใจ เนื้อหาน่าสนใจ

3.2 มีสาระแนวคิดเหมาะสมกับเด็ก

3.3 เป็นเรื่องสั้นๆง่ายๆ มีใจความสำคัญเพียงเรื่องเดียว

3.4 มีลักษณะเหมาะสมกับวัยผู้ฟัง

3.5 มีข้อคิดเตือนใจ

4. ใช้ภาษาเล่าเรื่องโดยเฉพาะซึ่งมีความไพเราะ แตกต่างกับภาษาพูดและภาษาเขียน แต่นั้นภาษาร้าอธรรมเป็นสิ่งสำคัญ เป็นภาษาเร้าใจ เป็นภาษาง่ายเป็นภาษาไทยพื้นๆ ไม่หยาบโลน เป็นภาษาที่คงไว้ซึ่งแบบแผนจริยธรรม

5. ความยาวของเรื่องไม่เกินช่วงความสนใจของเด็ก ดำเนินเรื่องต่อไปตามเค้าโครงที่กำหนดใช้คำพูดที่เร้าความสนใจและบุคลิกภาพชวนมอง อุปกรณ์ประกอบ เช่น ภาพดนตรี เสียงเพลงอาจจัดให้มีการแสดงละครบทบาทสมมติ

6. ปลูกฝังมโนทัศน์ในทางคุณธรรม คติชีวิต แนวประพฤติปฏิบัติ โดยคาดหวังว่าจะได้เกิดพัฒนาการในชีวิตของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ

7. นำไปสู่กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยเช่นเขียนภาษาตามเรื่อง อภิปราย รายงาน

8. การประเมินผลการเล่านิทาน ทำให้หลายกรณีเช่นประเมินพฤติกรรมในการร่วมกิจกรรม ประเมินได้จากกรอภิปราช ประเมินโดยแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์ง่ายๆ จะเห็นได้ว่า การเล่านิทานประสบความสำเร็จตามจุดหมายที่วางไว้หรือไม่ นั้น ควรคำนึง

เทคนิคต่างๆ ในการเล่นนิทาน อาทิ เช่น การใช้น้ำเสียง ทำท่าทาง คำพูดประกอบการเล่า เพื่อกระตุ้นความเข้าใจ ความสนใจ การเลือกนิทาน การศึกษาภูมิหลังของเด็ก อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น คนตรีภาพประกอบ เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับเด็กมากที่สุด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัย

a. ความหมายของความมีระเบียบวินัย

ระเบียบวินัย เป็นโครงสร้างที่ผู้ใหญ่กำหนดขึ้นเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการควบคุมตนเองภายใต้เงื่อนไขที่จะเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นในสังคม ซึ่งจะส่งผลให้เด็กสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีในการศึกษาครั้งนี้จะมุ่งศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเองจะได้กล่าวถึงรายละเอียดในด้านต่างๆ ดังนี้

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2537 : 6) วินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม การมีวินัยเป็น สิ่งที่ช่วยให้เด็กได้กระทำในสิ่งที่สังคมยอมรับโดยไม่มีใครมาบังคับ การฝึกวินัยจะเป็นการช่วยให้เด็กได้กระทำการต่างๆ โดยคำนึงถึงตนเองและผู้อื่น ด้วยวินัยที่ควรปลูกฝัง ให้แก่เด็กนั้นควรจะเป็นวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเป็นวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานของการ

ให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ควรเป็นเรื่องของความเต็มใจมากกว่าการทำตามคำสั่งหรือเพราะการลงโทษได้มีผู้กล่าวถึงความหมายของวินัยในตนเองไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 17) กล่าวว่าความมีวินัย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่ช่วยให้สามารถควบคุมตนเองและปฏิบัติตามตามระเบียบเพื่อ ประโยชน์สุขของส่วนรวม จินดา น้ำเจริญ (2540 : 8) ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า ความสามารถในการควบคุม ตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม โดยไม่ต้องใช้คำสั่งหรืออำนาจบังคับ

สุภัท ไหวหากิจ (2543 : 8) ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของ บุคคลในการใช้ความคิดที่ได้จากการเรียนรู้ ควบคุมตนเองให้ประพฤติตนได้อย่างเหมาะสม เป็นการกระทำโดยสมัครใจ ไม่มีการบังคับ เกิดจากการตระหนักในคุณค่าของการปฏิบัติ

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

3.2 ความสำคัญของระเบียบวินัย

การมีระเบียบวินัย เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญทางบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้ เพราะผู้มีวินัยในตนเองจะเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะสนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้ว เด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้ใหญ่

นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-6) ได้อธิบายถึงความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

๑. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเองย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจ ความเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล่าวที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพ ไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตาม ประเพณีแบบแผนของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบัน มีการดำเนินงานของภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลา และวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตน และตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชน จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้อย่างจะเห็นได้ว่า ความมีระเบียบวินัย เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในการทำให้บุคคลอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า

3.3 การส่งเสริมวินัย

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 64-65) กล่าวว่า การฝึกวินัยนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เพราะวินัย มิได้หมายถึงการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระเบียบ ความเข้มงวดของการอยู่ร่วมกันแต่

วินัยหมายถึงการ อยู่ร่วมกันอย่างสุขสบายด้วยความเข้าใจมารยาทและเหตุผลอันดี เด็ก จำเป็นต้องปลูกฝังความมีวินัย เนื่องจากการสร้างวินัยไม่ใช่การลงโทษ แต่การสร้างวินัย เกิดจากการสั่งสอนอย่างมีเหตุผล การเป็นตัวอย่างที่ดีให้โอกาสเด็กปฏิบัติด้วยความสุข การสร้างวินัยเด็กที่ดีต้องเริ่มมาตั้งแต่แรกเกิดด้วยการสนองตอบให้เด็กรู้สึกได้ในความรักจาก พ่อแม่ ต่อมาเมื่อเด็กเริ่มโต การกำหนดวินัยในครอบครัวกฎเกณฑ์ต่างๆที่จะให้เด็กทำต้อง สอดคล้องกับอายุ อารมณ์และวุฒิภาวะของเด็ก แล้ว เลือกพฤติกรรมที่ควรพัฒนาเด็ก ซึ่ง ในเด็กเล็กได้แก่ ความมีระเบียบ

1

1

การช่วยเหลือเพื่อน การเล่น แบบมีกติกา การเป็น สมาชิกของสังคมที่ดี สิ่งสำคัญในการ ฝึกวินัยเด็กนอกจากความรักและเหตุผลแล้ว สิ่งที่สำคัญ คือการสอนให้เด็กรู้ขอบเขตของ ความประพฤติด้วยความตระหนักว่า อิศราภาพที่แท้จริงคืออิศราภาพที่มีขอบเขตไม่ใช่การ ทำสิ่งใดตามใจทุกคนต้องมีขอบเขตเพื่อการอยู่ ร่วมกันกับผู้อื่นที่ดี กุลยา ดันติผลาชีวะ (2542 : 80-81) ได้กล่าว ถึงหลักสำหรับการสร้างวินัยให้กับเด็กนั้น มีดังต่อไปนี้

1. มีเจตคติที่ดีกับเด็ก การสอนวินัยต้องค่อยเป็นค่อยไป ใสใจและพยายามในการ สร้างด้วยการใช้สัมพันธภาพที่ดีกับเด็กให้คำแนะนำชี้แจงถึงการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้อง ฝึกเด็กให้รู้จักการบังคับตนเองอย่างมีเหตุผลให้กำลังใจเมื่อเด็กทำถูกต้องและชมเชยใช้ วิธีการชักจูงใจให้มีส่วนร่วม ในการปฏิบัติมากกว่าการบังคับ โดยคำนึงถึงความรู้สึกจิตใจ ของเด็ก และความสามารถของเด็กในการพัฒนาตามระดับอายุการสอนวินัยเด็ก

2. ให้อิสระแก่เด็กในการมีความคิดเป็นของตนเอง ด้วยการให้คำแนะนำปรึกษา เมื่อเด็กเล่นกับเพื่อน หรือมีปัญหาในการเล่น เด็กควรต้องรู้ว่าทำไมต้องมีวินัย พฤติกรรมที่ยอมรับได้และพฤติกรรมใดที่ผิดเมื่อผิดแล้วต้องแก้ไข เพราะหากเกิดซ้ำแล้ว ไปแก้ไขจะทำให้เด็กกลับข้องใจ

3. สร้างให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายด้วยการ คิดตาม ให้ข้อมูลป้อนกลับ ชี้แนะไม่ดีหรือว่ากล่าวเด็กให้เสียใจ ไม่เปรียบเทียบกับ ผู้อื่นให้เด็กรู้สึกเป็นปมด้อย แต่ประเมินให้เด็กได้เห็นถึงการพัฒนาพฤติกรรมของตนและ ข้อควรต้องแก้ไข

4. ให้การยกย่องชมเชยในทันทีที่เด็กกระทำหรือปฏิบัติ อย่างพุดสิ่งที่ใกล้เด็กไม่ เข้าใจ เช่น ทำดีไปเถอะโตขึ้นแล้วจะดีเอง เด็กไม่ทราบหรือคำยากเด็กจะไม่เข้าใจ เช่น คน

ดีเป็นคนเก่ง เป็นต้น ในขณะที่ฝึกเด็ก เด็กอาจจะต่อต้านบ้างเอาแต่ใจตนเองบ้าง ต้องให้อภัยอย่าเอาแต่ใจ

5. การฝึกวินัยต้องทำสม่ำเสมอ เราไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กได้ทันทีทันใด ต้องฝึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กซึมซับเป็นนิสัย เมื่อผิดต้องลงโทษทันทีเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องถ้าเด็กทำผิดต้องชมเชย

สรุปได้ว่า การส่งเสริมให้เด็กมีวินัยในตนเองนั้นควรเริ่มตั้งแต่ปฐมวัยและใช้วิธีจริงจัง มากกว่าการบังคับ ควรปลูกฝังเด็กให้เกิดวินัยในตนเองโดยตั้งอยู่บนรากฐานของการใช้เหตุผลและการให้ความรัก การฝึกวินัยควรกระทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปและต้องสม่ำเสมอ ควรฝึกจนเป็นนิสัย หรือให้เกิดความเคยชินมีการชมเชยให้กำลังใจเมื่อเด็กประพฤติดี

3.4 วินัยกับการเก็บของเล่น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 88-96) กล่าวถึงการฝึกวินัยกับการเก็บของเล่นไว้ว่า การฝึก ระเบียบวินัยจำเป็นต้องทำในทันทีและสร้างเสริมให้เป็นกิจนิสัยลูกคนต้องฝึกต้องสอนเด็กเรียนรู้ได้ จากการเห็นการเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นก็จริง แต่จะมีจุดบอดตรงที่เขาต้องการคำชี้แนะ ดังนั้นพ่อแม่ ต้องสอนถ้าต้องการให้เด็กมีวินัย วิธีสอนต้องไม่เคร่งเครียด ควรเป็นการเตือน การชี้แนะ และอย่าให้เห็นถึงการกระทำที่ถูกต้องแบบผ่อนคลายจะมีมาก อีกประการหนึ่ง พ่อแม่ต้องใช้คำพูดในการสอน ที่เป็นรูปธรรม ทำให้ลูกมองภาพได้ชัดไม่ใช่คำว่า “อย่า” ตัวอย่างเช่น เมื่อลูกเล่นของเล่นเสร็จแล้ว พ่อแม่ต้องถามลูกว่า “เลิกเล่นแล้วใช่ไหม” เมื่อลูกตอบว่า “ใช่” ให้พ่อแม่บอกลูกว่า “ช่วยกันเก็บของให้เรียบร้อย จะได้มีของเล่นที่ดีเก็บไว้เล่นได้นานๆ” แล้วเก็บของให้ลูกดูพร้อมชวนให้ลูกช่วยเก็บ เมื่อเด็กเห็นแบบและเข้าใจเหตุผล เด็กจะเห็นประโยชน์ของการเก็บแล้วเด็กจะเก็บของทุกครั้งในการสอนเด็กต้องสอนด้วยอารมณ์ดีและเมื่อเด็กมีอารมณ์ดีด้วยหากเด็ก ทำดีเก็บของเข้าที่ที่ต้องชมเชยให้กำลังใจที่เด็กกระทำถูก เช่น ทำเป็นอุทานว่า “โอ้โฮ ดีใจจังเลยมีเด็กเก่งๆ ที่นี้ด้วยเก็บของเรียบร้อยดีมาก” เจริญวงศ์ศักดิ์ (2544 : 68-78) กล่าวถึงการฝึกความมีระเบียบเรียบร้อยไว้ว่า เด็กๆที่อาศัยอยู่ในบ้านที่เก็บข้าวของเป็นระเบียบก็จะได้รับการพัฒนานิสัยมีระเบียบ และเป็นการฝึกความรอบคอบเด็กที่มีระเบียบจะไม่ค่อยทำของหาย เพราะเขาจะเก็บของเป็นที่ที่เป็นทางจัดวาง เรียบร้อยหยิบใช้และตรวจสอบได้ง่าย พ่อแม่จึงควรฝึกความมีระเบียบให้ลูกโดย

1. พ่อแม่ต้องเป็นแบบอย่างของความมีระเบียบเรียบร้อย ในบางบ้านที่พ่อแม่ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องการจัดระเบียบข้าวของภายในบ้านปล่อยให้รกรุงรัง ข้าวของวางระเกะระกะ ไม่เป็นที่ไม่เป็นที่ เป็นระเบียบ ทำให้ลูกๆซึมซับพฤติกรรมไม่มีระเบียบของพ่อแม่ไป

ด้วย สิ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นกับครอบครัว ที่ไม่มีระเบียบคือ สมาชิกจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการหาของที่ตนเองไม่รู้ว่าจะไปเก็บไว้ที่ไหนหรือคนอื่นหยิบไปแล้วไม่มาคืน และเมื่อหาไม่เจอก็อาจทำให้อารมณ์เสีย ไม่พอใจ เกิดการโทษกันไปมา มีแนวโน้ม ของหาขบ่่อยๆ ดังนั้นพ่อแม่จึงควรเปลี่ยนแปลงตนเองด้วยการจัดบ้านของตนให้เรียบร้อย ของใช้ภายในบ้านต้องจัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ควรแยกให้ชัดเจนว่าตู้ไหน สำหรับใส่อะไร ลั่นชักไหนใส่อะไรจัดวางให้เป็นหมวดหมู่

2. ฝึกลูกให้เก็บสิ่งต่างๆ เข้าที่เดิม เมื่อลูกเรารู้ความเราต้องสอนให้เขามีระเบียบ และมีความรับผิดชอบ สอนเขาเมื่อเขาหยิบสิ่งของขึ้นใดมาใช้ หรือหยิบของเล่นมาเล่นให้ลูกนำไป ต้องเก็บไว้ในที่ประจำทันที และที่สำคัญต้องสอนให้ลูกรู้จักรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเองทำเขาต้องจัดการด้วยตนเอง อย่ายอมให้เขาโยนภาระให้กับพ่อแม่หรือคนอื่น ๆ ในบ้านในเรื่องที่เขาสมควรทำได้เอง เช่น เมื่อเด็กทำบ้านสกปรกเลอะเทอะหรือเก็บของไม่เป็นที่เป็นทางแม่หรือพ่อไม่ควรใจดี จัดเก็บให้ แต่ควรเรียกลูกๆ มาทำเองและอาจจะต้องมีการลงโทษกรณีที่ไม่เชื่อฟัง

กล่าวโดยสรุป การที่จะให้เด็กเก็บของเข้าที่จะได้รับผลมาจากการดูตัวอย่างการกระทำของผู้ใหญ่อีกส่วนหนึ่งอาจเกิดจากการแนะนำบ่อยๆ ของผู้ใหญ่จนเด็กเกิดการกระทำจนเป็นนิสัย

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางสังคมด้านความมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย

4.1 ความหมายพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัย

ได้มีผู้ให้ความหมายของพัฒนาการทางสังคมไว้หลายทัศนะกล่าวคือ

เซอร์ล็อก (ขจิตพรณ ทองคำ, 2536: 9; อ้างอิงจาก Hurlock, 1978: 228) ให้ความหมายของพัฒนาการทางสังคม หมายถึงการพัฒนาความสามารถในการแสดงพฤติกรรมตามแบบแผนของพัฒนาการทางสังคม ซึ่งหมายถึงการพัฒนาความสามารถในการแสดงพฤติกรรมกับแบบแผนที่สังคมยอมรับเพื่อเข้ากับสังคมได้

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2525: 24) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะให้เด็กปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดีเพียงใดนั้นมี 3 ประการ ดังนี้

1. ลักษณะพฤติกรรมที่เหมาะสม เด็กจะเข้าสังคมได้ดี ต้องประพฤติตามแนวที่สังคมยอมรับ และนิยมชมชอบซึ่งสังคมแต่ละสังคมย่อมมีมาตรฐานของตนเอง เด็กจะต้องเข้าใจมาตรฐานและปฏิบัติให้เหมาะสม

2. บทบาทในสังคม หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมที่ยึดถือปฏิบัติเป็นธรรมเนียมของสังคม ซึ่งในแต่ละสังคมไม่เหมือนกัน บทบาททางสังคมดังกล่าว ได้แก่ บทบาทพ่อแม่ของเด็กของครู ฯลฯ

ถ้าเด็กไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติตามบทบาทที่สังคมกำหนด เด็กคนนั้นจะมีปัญหาการปรับตัวและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

3. เจตคติต่อสังคม หมายถึง ความรู้สึกของเด็กที่มีต่อสังคม เด็กจะต้องรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีหน้าที่ต้องให้ความร่วมมือ และมีความรู้สึกพอใจในสังคมของตนเด็กจึงจะมีความสุข

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2528: 220) กล่าวว่าพัฒนาการทางสังคม หมายถึง การพัฒนาความสามารถในพฤติกรรมของมนุษย์ ให้สอดคล้องกับแบบแผนที่สังคมยอมรับเพื่อเข้ากับสังคมได้

กุลยา ดันดิลาชีวะ (2546: 127) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคม เป็นพัฒนาการของความสามารถแสดงพฤติกรรมต่อบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับแบบแผนที่สังคมยอมรับได้ พฤติกรรมแสดงออกจะบ่งบอกให้เห็นถึง เจตคติและค่านิยมเฉพาะตนของบุคคลคนนั้น

สิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (2550: 91) ได้ให้ความหมายของพัฒนาการทางสังคมไว้ว่า พัฒนาการทางสังคม หมายถึง ความสามารถของเด็กในการช่วยเหลือตนเองและสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน ปรับตัวในการเล่น หรืออยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ทำหน้าที่ตามเวลา มีความรับผิดชอบ รู้จักกาลเทศะการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า จากความหมายของพฤติกรรมทางสังคมที่นักการศึกษาได้ให้ไว้แสดงว่าพฤติกรรมทางสังคม หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมเฉพาะของแต่ละบุคคล หรือกลุ่มบุคคลในสังคมที่แสดงออก โดยอาจจะได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่นรอบข้าง หรือธรรมเนียมปฏิบัติแบบแผนทางสังคม

4.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัย

พัฒนาการทางสังคมของเด็กนั้นมีความสำคัญและจำเป็นที่บุคคลในสังคมนั้นต้องเรียนรู้เพื่อการปรับตัวให้ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและการที่เด็กจะมีชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขจำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ซึ่งการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีแบบแผนตามลำดับขึ้นอยู่กับอายุและประสบการณ์ที่เด็กได้รับจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในแต่ละช่วงอายุซึ่งอิริคสัน (Erikson) ได้อธิบายเกี่ยวกับ

ลักษณะพัฒนาการในช่วงวัยของบุคคลว่าในแต่ละช่วงวัยของชีวิตนั้นมีงานประจำซึ่งเป็นงานที่เด็กแต่ละคนควรจะได้ทำในช่วงนั้นๆซึ่งถ้าบุคคลใดไม่ประสบผลสำเร็จในงานนั้นจะมีผลต่อการปรับตัวโดยพัฒนาการทางสังคมของเด็กนั้นเป็นไปตามขั้นตอนและสอดคล้องกันตามทฤษฎีต่อไปนี้

ฮาวิกเฮอร์ส (Havighurst) ได้รับอิทธิพลแนวความคิดจากอีริกสัน (Erikson)เกี่ยวกับลักษณะของพัฒนาการแต่ละช่วงวัยของบุคคลโดยเขาอธิบายว่าในแต่ละช่วงวัยของชีวิตนั้นเป็นงาน

ประจำวันเป็นงานที่เด็กแต่ละคนควรจะได้ทำในช่วงนั้นๆถ้าบุคคลใดไม่ประสบผลสำเร็จในงานนั้นจะมีผลต่อการปรับตัวฮาวิกเฮอร์สแบ่งงานที่แสดงถึงพัฒนาการทางสังคมในวัยทารกและวัยเด็กปฐมวัยออกเป็น 3 ประการคือ

ประการที่ 1 เด็กสามารถมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความจริงทางสังคมและทางกายภาพซึ่งหมายถึงการที่เด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเช่นพ่อแม่โรงเรียนครูและสิ่งต่างๆที่เด็กต้องเกี่ยวข้องกับด้วย

ประการที่ 2 เด็กสามารถที่จะเรียนรู้การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับพี่น้องและบุคคลอื่นๆรวมทั้งชอบเลียนแบบบุคคลอื่น

ประการที่ 3 เด็กสามารถที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกกับสิ่งที่ผิดและเริ่มมีพัฒนาการทางจริยธรรม (พรณีเจนคติ. 2538: 77- 78)

อีริกสัน (สิริมาภิญาบุญอนันตพงษ์. 2545: 46) กล่าวว่าบุคลิกภาพจะสามารถพัฒนาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละช่วงของอายุเด็กที่ประสบความพึงพอใจตามขั้นพัฒนาการต่างๆของแต่ละวัยถ้าเด็กได้รับการตอบสนองเต็มที่ก็จะมีบุคลิกภาพดีและพร้อมที่จะพัฒนาขึ้นไปอีริกสันได้แบ่งระยะพัฒนาการทางสังคมไว้ 8 ระยะแต่สำหรับเด็กปฐมวัยที่เกี่ยวข้องมี 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ความไว้วางใจ - ความไม่ไว้วางใจ (Trust versus mistrust) เกิดขึ้นในวัยทารกอีริกสันถือว่าเป็นรากฐานที่สำคัญของพัฒนาการในวัยต่อไปเด็กทารกจำเป็นต้องมีผู้เลี้ยงดูเพราะช่วยตนเองไม่ได้ผู้เลี้ยงดูจะต้องเอาใจใส่เด็กถึงเวลาไหนมกัควรจะให้และปลดปล่อยความเคียดแค้นไม่สบายของทารกอันเนื่องมาจากการขับถ่ายเป็นต้นผู้เลี้ยงดูจะต้องสนองความต้องการของเด็กอย่างสม่ำเสมอเพราะเด็กมีความหวังว่าเวลาหิวจะมีคนมาให้อาหารเวลาที่ผ้าอ้อมเปียกจะมีคนมาเปลี่ยนให้เด็กจะอยู่ด้วยความหวังว่าพ่อแม่ผู้เลี้ยงดูจะ

มาช่วยสนองความต้องการของคนแล้วเด็กยังเชื่อในตนเองว่ามีความสามารถที่จะใช้วิธีของตัวเองช่วยตนเองเป็นต้นว่าสามารถจะหาหัวนมและคว่ำมาดูดได้อีริกสันกล่าวว่าความไว้วางใจเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาการทางบุคลิกภาพเด็กที่ขาดความไว้วางใจจะกลายเป็นคนที่ก้าวร้าวตีตัวออกจากสิ่งแวดล้อม

ขั้นที่ 2 ความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระ-ความสงสัยไม่แน่ใจในตัวเอง (Autonomy versus and doubt or shame) อยู่ในวัย 2 – 3 ปีวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มเดินได้สามารถที่จะพูดได้และความเจริญเติบโตของร่างกายช่วยให้เด็กมีอิสระพึ่งตนเองได้และมีความอยากรู้อยากเห็นอยากจับสิ่งของต่างๆเพื่อต้องการสำรวจว่าคืออะไรเด็กอยากมีอิสระเป็นตัวของตัวเองฉะนั้นเด็กวัยนี้จะต้องเรียนรู้พฤติกรรมหลายอย่างที่กำหนดโดยสังคมพ่อแม่และผู้เลี้ยงดูจำเป็นจะต้องรักษาสมดุลช่วยเด็กให้เป็นอิสระโดยต้องเป็นผู้ที่รู้จักใช้คำพูดอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าสิ่งไหนได้สิ่งไหนทำไม่ได้พยายามเลี่ยงการดุเด็กเวลาที่ทำสิ่งไม่ถูกต้องแต่บางครั้งจำเป็นจะต้องปล่อยให้เด็กมีความอาย (Shame) และการสงสัยตัวเองว่าทำไมไม่ถูก (Doubt) เพราะเป็นสิ่งสำคัญเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเพราะว่าทุกคนควรจะต้องมีความละอายใจไม่กล้าทำสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับด้วยอย่างไรก็ตามพ่อแม่ควรจะเน้นที่การให้โอกาสเด็กพึ่งตนเองมีความเป็นอิสระทำอะไรด้วยตนเองมากกว่าการมีความรู้สึกอายและสงสัยในตนเอง

ขั้นที่ 3 การเป็นผู้คิดริเริ่ม – การรู้สึกผิด (Initiative versus guilt) วัยเด็กอายุประมาณ 3 – 5 ปีอีริกสันเรียกวัยนี้ว่าเป็นวัยที่เด็กมีความคิดริเริ่มอยากจะทำอะไรด้วยตนเองจากจินตนาการของตนเองการเล่นสำคัญมากสำหรับวัยนี้เพราะเด็กจะได้ทดลองทำสิ่งต่างๆจะสนุกจากการสมมติของต่างๆเป็นของจริงเช่นอาจจะใช้สิ่งกระดายเป็นรถยนต์ขับรถยนต์เหมือนผู้ใหญ่อย่างไรก็ตามเด็กก็ยังพยายามที่จะเป็นอิสระพึ่งตนเองอยากจะทำอะไรเองไม่ฟังผู้ใหญ่เป็นวัยที่เด็กจะเลียนแบบจากผู้ใหญ่ทั้งด้านการพูดและการกระทำอีริกสันอธิบายการรู้สึกผิด (Guil) เหมือนกับฟรอยด์คือเน้น Resolution และ Oedipal Complexดังที่ได้อธิบายมาแล้วดังนั้นเด็กชายวัยนี้ต้องการทำอะไรเหมือนพ่อเด็กหญิงอยากจะทำอะไรเหมือนแม่เด็กบางคนอาจทำงานซ้ำเสร็จซ้ำแต่เมื่อเสร็จแล้วก็เป็สิ่งทีสมบูรณ์เรียบร้อยและถูกต้องเด็กบางคนอาจจะเรียนไม่เก่งแต่เล่นกีฬาเก่งเป็นต้นการช่วยเหลือแบบนี้ก็จะช่วยให้เด็กไม่มีปมด้อยและมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองไม่เกลียดตนเองและไม่มีปมด้อย

ขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะทำกิจกรรมอยู่เสมอ – ความรู้สึกด้อย (Industry versus Inferiority) อีริกสันใช้คำว่า Industry กับเด็กอายุประมาณ 6 – 12 ปีเนื่องจากเด็กวัยนี้มีพัฒนาการด้านสติปัญญาและด้านร่างกายอยู่ในขั้นที่มีความต้องการที่จะทำอะไรอยู่เสมอ

ไม่เคว้างหรืออยู่เฉยๆแม้ว่าเด็กที่เจริญเติบโตในวัฒนธรรมที่ไม่มีการศึกษาในโรงเรียนทั่วโลกก็พบว่าเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่จะเริ่มฝึกหัดอาชีพสำหรับสังคมที่มีการศึกษาในโรงเรียน เด็กก็จะอยู่ในความพยายามอย่างมากผู้ใหญ่จะต้องพยายามช่วยให้เด็กได้รับสัมฤทธิ์ผลให้เขารู้ว่าจะต้องมีประสบการณ์ที่ส่งเสริมให้เขาคิดว่าคนเราเก่งมีความสามารถทำอะไรก็ได้เพื่อจะไม่ให้เกิดปมด้อยมีส่วนช่วยให้เด็กที่โชคไม่ดีที่ทำงานซ้ำผู้อื่นไม่ได้โดยพยายามหาสิ่งที่เด็กคนนั้นทำได้ดีกว่าเด็กคนอื่นและนอกจากชี้ให้เห็นความสามารถพิเศษของเขาและประกาศให้คนอื่นเห็นด้วยเช่นเด็กบางคนอาจจะทำงานซ้ำเสร็จซ้ำแต่เมื่อเสร็จแล้วเป็นผลงานที่มีความถูกต้องสมบูรณ์เด็กบางคนเรียนไม่เก่งแต่ทำกิจกรรมต่างๆที่ใช้มือได้ดีหรือเล่นกีฬาเก่งการช่วยเหลือแบบนี้จะช่วยทำให้เด็กไม่มีปมด้อยและมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง

อัลเบิร์ตแบนดูรา (สิริมาภิญ โญอนันตพงษ์, 2550: 65 – 66) กล่าวว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากพฤติกรรมของบุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อมซึ่งทฤษฎีนี้เน้นบุคคลเกิดการเรียนรู้โดยการให้ตัวแบบโดยผู้เรียนจะทำการลอกเลียนแบบจากตัวแบบการเรียนรู้ดังกล่าวนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบการสังเกตการตอบสนองและปฏิกิริยาต่างๆของตัวแบบสภาพแวดล้อมของตัวแบบผลการกระทำคำบอกเล่าและความน่าเชื่อถือของตัวแบบได้ซึ่งกระบวนการต่างๆของการเลียนแบบของเด็กประกอบด้วย 4 กระบวนการคือ

1. กระบวนการดึงดูดความสนใจคือกิจกรรมการเรียนรู้ที่เด็กสังเกตตัวแบบและตัวแบบนั้นดึงดูดให้เด็กสนใจที่เลียนแบบควรเป็นพฤติกรรมง่ายๆไม่สลับซับซ้อนง่ายต่อการเอาใจใส่ของเด็กที่เกิดการเลียนแบบและเกิดการเรียนรู้

2. กระบวนการคงไว้คือกระบวนการบันทึกหรือเก็บเป็นความจำการที่เด็กจะต้องมีความแม่นยำในการบันทึกสิ่งที่ได้เห็นหรือได้ยินเก็บเป็นความจำทั้งนี้เด็กดึงข้อมูลที่ได้จากตัวแบบออกมาใช้กระทำตามโอกาสที่เหมาะสมเด็กที่มีอายุมากกว่าจะเรียนรู้จากการสังเกตการกระทำที่ฉลาดของบุคคลอื่นๆได้มากกว่าโดยประมวลไว้ในลักษณะของภาพพจน์และในลักษณะของภาษาและเด็กโตขึ้นนำประสบการณ์และสัญลักษณ์ต่างๆมาเชื่อมโยงและต่อมาจะการเรียนรู้มีเทคนิคที่นำมาช่วยเหลือความจำคือการท่องจำการทบทวนหรือการฝึกหัดคิดและการรวบรวมสิ่งที่เกี่ยวข้องกันในเหตุการณ์ซึ่งจะช่วยให้เขาได้เก็บสะสมความรู้ไว้ในระดับซึ่งสามารถนำมาใช้ได้เมื่อต้องการ

3. กระบวนการแสดงออกคือการแสดงผลการเรียนรู้ด้วยการกระทำคือการที่เด็กมีผลสำเร็จในการเรียนรู้จากตัวแบบต่างๆเพื่อให้เกิดความแม่นยำเด็กจะต้องแสดงพฤติกรรม

ที่ได้จากการเรียนรู้ด้วยการเคลื่อนไหวออกมาเป็นการกระทำออกมาในรูปของการใช้กล้ามเนื้อความรู้สึกรู้สึกด้วยการกระทำครั้งแรกไม่สมบูรณ์ดังนั้นเด็กจำเป็นต้องลองทำหลายๆครั้งเพื่อให้ได้ลักษณะพฤติกรรมที่ต้องการเพื่อนำมาแก้ไขพฤติกรรมที่ยังไม่เข้ารูปเข้ารอยสิ่งนี้จะทำให้เกิดพัฒนาการในการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะมีกล้ามเนื้อที่แข็งแรงและสามารถควบคุมได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

4. กระบวนการรูปร่างใจคือกระบวนการเสริมแรงให้กับเด็กเพื่อแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ได้ถูกต้อง โดยเด็กเกิดการเรียนรู้จากการเลียนแบบตัวแบบที่จะมาจากบุคคลที่มีชื่อเสียงมากกว่าบุคคลที่ไม่มีชื่อเสียงจากการเลียนแบบตัวแบบที่มาจากบุคคลที่เป็นเพศเดียวกันกับเด็กมากกว่าจะเป็นเพศตรงข้ามกันจากการเลียนแบบตัวแบบที่เป็นรางวัลเช่นเงินทองชื่อเสียงสถานภาพทางเศรษฐกิจสูงจากพฤติกรรมของบุคคลที่ถูกลงโทษมีแนวโน้มที่จะไม่นำมาเลียนแบบและจากการที่เด็กได้รับอิทธิพลจากตัวแบบที่มีความคล้ายคลึงกันกับเด็กได้แก่อาชुरหรือสถานภาพทางสังคม

4.3 ลักษณะพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1964: 237 – 239) กล่าวว่ารูปแบบของพฤติกรรมเด็กปฐมวัยที่ปรากฏในขณะที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนมีดังต่อไปนี้คือการร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มการเป็นผู้นำการเป็นผู้ตามการเป็นผู้มีใจกว้างขวางซึ่งแสดงออกมาในรูปแบ่งปันสิ่งของและการเห็นอกเห็นใจซึ่งแสดงออกมาในรูปของการช่วยเหลือปลอบโยนพฤติกรรมเหล่านี้มีผู้อธิบายรายละเอียดไว้ดังนี้

ซีเฟลท์ (Seefeldt, 1980: 7 – 11) ได้กล่าวถึงลักษณะของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยอายุ 5 – 6 ปีไว้ดังนี้

1. ลักษณะทางสังคมของเด็กอายุ 5 ปีเด็กวัยนี้มีความเป็นมิตรมากขึ้นมีความกระตือรือร้นที่จะให้ความช่วยเหลือผู้อื่นเริ่มเข้ากลุ่มใหญ่ขึ้นจาก 2 คนเป็น 5 คนเริ่มมีเพื่อนที่ถูกต้องเป็นพิเศษชอบเล่นละครสมมติเล่นเลียนแบบเล่นละครใบ้การทะเลาะกับเพื่อนลดน้อยลงเพราะเริ่มเข้าใจและยอมรับความสำคัญของผู้อื่นเป็นระยะที่เริ่มจะมีความเห็นคล้อยตามคนอื่นและเริ่มมีความรู้สึกไม่พอใจเมื่อเพื่อนในกลุ่มไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่ม

2. ลักษณะทางสังคมของเด็กวัย 6 ปีเด็กเริ่มมีการประสานสัมพันธ์กับผู้อื่นดังจะเห็นได้จากลักษณะการเล่นที่เปลี่ยนไปคือเล่นเป็นกลุ่มและมักจะเป็นเพื่อนเพศเดียวกันในการเล่นยังชอบแสดงเป็นตัวเด่นเล่นรุนแรงพยายามจะเป็นที่หนึ่งในการเล่นต้องการชนะ

และถ้าหากการเล่นนั้นมีกฎเกณฑ์ที่ยากเกินความสามารถของตัวก็พยายามปรับกฎนั้นให้มาเป็นประโยชน์กับตน

ภรณ์คุรุรัตน์ (2523: 7 – 13) ได้จำแนกพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 3 – 6 ปีซึ่งจะกล่าวถึงเด็กอายุ 5 ปีและ 6 ปีดังนี้

อายุ 5 ปีมีความพอใจที่จะเล่นคนเดียวเป็นเวลานานๆชอบเล่นกับเพื่อนชอบเล่นแข่งขันและมีการร่วมทีมกันในการแข่งขันต้องให้ผู้ใหญ่ตัดสินบางครั้งไม่พอใจเมื่อเห็นเด็กโตกว่าเล่นรุนแรง

อายุ 6 ปีเริ่มห่างจากผู้ใหญ่แต่ต้องการความช่วยเหลือและเรียกร้องคำชมเชยมักทะเลาะกับเพื่อนแต่ต้องการเพื่อนเล่นอาจจะรักเพื่อนบางคนเป็นพิเศษหวงของเล่น

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2537: 504 – 509) กล่าวถึงลักษณะทางสังคมของเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

ลักษณะทางสังคมของเด็กวัย 5 ขวบเด็กในวัยนี้มักจะเป็นมิตรให้ความร่วมมือและชอบกระทำสิ่งต่างๆให้ผู้อื่นพอใจเริ่มที่จะชอบการมีเพื่อนฝูงเป็นกลุ่มเด็กประมาณ 2 – 5 คนและชอบมีเพื่อนสนิทเด็กวัยนี้ชอบสนุกสนานกับการแสดงบทบาทสมมุติการแสดงละครการแสดงความขัดแย้งในกลุ่มลดน้อยลงเด็กในวัยนี้เริ่มที่จะสนใจสิ่งต่างๆและสนใจผู้อื่นมากกว่าที่จะสนใจตนเองนั่นคือเด็กเริ่มลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางเด็กวัยนี้เป็นวัยที่ยอมรับกฎเกณฑ์ของกลุ่มซึ่งขณะเดียวกันก็จัดได้ว่าเป็นช่วงวิกฤตของเด็กบางคนที่อยู่ในกลุ่มและไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของกลุ่ม

ลักษณะทางสังคมของเด็กวัย 6 ขวบเด็กวัยนี้เริ่มที่จะมีการแลกเปลี่ยนของเล่นและร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆการเล่นร่วมกับเพื่อนในรสนี้มักจะเล่นกับเพศเดียวกันแต่อย่างไรก็ตามเด็กก็ยังจัดได้ว่าเป็นวัยที่ยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลางซึ่งเขามักสนใจเกี่ยวกับตนเองและสิ่งที่ผู้อื่นทำกับเขากิจกรรมกลุ่มได้รับความนิยมน้อยมากสำหรับเด็กวัยนี้เด็กมักจะต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนและมักแบ่งปันสิ่งของให้กับเพื่อนเมื่อต้องการให้เพื่อนยอมรับตนเอง

สิริมาภิญา โยอนันตพงษ์ (2550: 91 – 92) กล่าวถึงลักษณะทางสังคมของเด็กปฐมวัยไว้ดังนี้

ลักษณะทางสังคมของเด็กวัย 4 – 5 ปีเริ่มมีการช่วยเหลือตนเองได้แต่งตัวได้รับประทานอาหารได้ด้วยตนเองโดยไม่หกละเอะวู้งักทำความสะอาดหลังจากเข้าห้องน้ำห้องส้วมเริ่มมีการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการมีคุณธรรมจริยธรรมเล่นร่วมกับผู้อื่นได้รู้จักการให้อภัยและการขอโทษเริ่มช่วยเหลือผู้อื่นปฏิบัติตามกฎกติกาที่ตกลงร่วมกันมีความ

รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายเริ่มรู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามมีมารยาทในการอยู่ร่วมกันเริ่มมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมรู้จักแสดงความเคารพทั้งขณะถูกที่รักษาสิ่งของที่ใช้ร่วมกัน

ลักษณะทางสังคมของเด็กวัย 5 – 6 ปีเริ่มมีการช่วยเหลือตนเองเลือกเครื่องแต่งกายของตนเองได้และแต่งตัวเองได้ใช้เครื่องมือเครื่องใช้ในการรับประทานอาหารได้ทำความสะอาดร่างกายได้เริ่มมีการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการมีคุณธรรมจริยธรรมเลือกเพื่อนของตนเองได้ช่วยเหลือผู้อื่นได้รู้จักการให้และการรับปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จเป็นผู้นำผู้ตามที่ดีมีมารยาทในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นเล่นและทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยได้เริ่มมีการอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมแสดงความเคารพได้เหมาะสมกับโอกาสทั้งขณะให้ถูกที่ช่วยเหลือรักษาสิ่งแวดล้อมรอบตัว

มูสเซนและคนอื่นๆ (Mussen and other. 1969: 358) ได้กล่าวว่าการร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มหมายถึงการทำกิจกรรมร่วมกันของคน 2 คนหรือมากกว่าเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันเช่นในการเล่นเกมนการเล่นกีฬาเด็กจะเรียนรู้การเล่นและการทำงานร่วมกันกับเพื่อนคนอื่นเมื่ออายุเข้า 4 ปีและจะเล่นหรือทำงานร่วมกับเพื่อนได้เป็นเวลานานขึ้นทีละน้อยถ้าเด็กยังมีโอกาสในการเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนมากเท่าใดเด็กก็จะเรียนรู้ที่จะให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มกับเพื่อนได้มากขึ้นเท่านั้น

คอร์ลินและเอชเมอร์ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2528: 228; อ้างอิงจาก Collins and Ashmors. 1970) อธิบายว่าการร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มหมายถึงการที่บุคคล 2 คนมีจุดมุ่งหมายอันเดียวกันในการกระทำต่างๆ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ในทำนองเดียวกัน

สเตาปี (Staub. 1971: 805 – 816) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแบ่งปันพบว่าเด็กปฐมวัยเพศหญิงจะตอบสนองการขอร้องของเพื่อนมากกว่าเพศชายและเด็กชายจะแสดงพฤติกรรมแบ่งปันมากกว่าเพศหญิงในทำนองเดียวกันจากงานวิจัยของเบิร์ชและบิลล์แมน (Birch and Billman. 1986: 387 – 395) แสดงให้เห็นว่าเด็กจะแสดงพฤติกรรมแบ่งปันให้เพื่อนที่คุ้นเคยมากกว่าคนที่คุ้นเคยน้อยกว่า

แนนซีและไมเคิล (Nancy and Michael. 1979: 356 – 363) ได้กล่าวว่าการแบ่งปันเป็นการให้หรือยอมให้คนอื่นใช้ของที่ตนเคยเป็นเจ้าของมาก่อนได้ชั่วคราว

การช่วยเหลือเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมทางสังคมแนนซีและไมเคิล (Nancy and Michael. 1979: 356 – 363) ได้กล่าวว่าการช่วยเหลือเป็นการพยายามที่จะช่วย

บรรเทาความต้องการที่ไม่ใช่ทางอารมณ์กับผู้อื่นเช่นช่วยผู้อื่นโดยการให้ข้อมูลช่วยผู้อื่นทำงานหรือเสนอสิ่งของที่ตนไม่เคยเป็นเจ้าของมาก่อน

บี (Bee, 1985: 396 – 401) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการช่วยเหลือเพื่อนของเด็กปฐมวัยว่าเป็นการแสดงปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในเชิงบวกซึ่งอายุ 2 – 3 ปีจะมีชนิดของการปฏิสัมพันธ์เชิงบวกด้วยการให้เช่นเด็กจะเสนอให้ความช่วยเหลือหรือให้ของเล่นหรือพยายามปลอบใจเด็กคนที่ได้รับบาดเจ็บเด็กจะทำตามคำขอร้องหรือคำแนะนำของเพื่อนมากกว่าเด็กคนอื่นซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลทั้งในครอบครัวและบุคคลอื่น ๆ รวมทั้งเพื่อน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการช่วยเหลือเป็นการพยายามที่จะช่วยบรรเทาความต้องการใช้คำพูดและหรือแสดงท่าทางเช่นปลอบใจเมื่อเพื่อนได้รับบาดเจ็บให้สิ่งของที่ตนไม่เคยเป็นเจ้าของมาก่อนหรือช่วยเหลือเพื่อนทำงานเป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยสามารถสรุปได้ว่าลักษณะพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่เด็กแสดงออกนั้นเป็นการแสดงความรู้สึกเพื่อให้ผู้อื่นได้เข้าใจถึงความต้องการของตนเองทั้งการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มการช่วยเหลือและการแบ่งปันลักษณะที่กล่าวมานี้สามารถแสดงออกมาได้มากขึ้นแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับช่วงอายุการทำกิจกรรมร่วมกันและการยอมรับของกลุ่มเพื่อนและบุคคลที่อยู่รอบตัวเด็กซึ่งเด็กจะแสดงพฤติกรรมด้านบวกเพิ่มมากขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกันกับกลุ่มเพื่อน

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางสังคม

ณัฐพรพงษ์สิงห์ (2539: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมชอบสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นบล็อกกลางแจ้งเป็นกลุ่มอย่างมีแบบแผนกับเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นบล็อกกลางแจ้งอย่างอิสระกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอนุบาล 2 อายุ 5 – 6 ปีจำนวน 30 คนโดยกลุ่มทดลองจะได้รับประสบการณ์การเล่นบล็อกกลางแจ้งเป็นกลุ่มอย่างมีแบบแผนกลุ่มควบคุมได้รับประสบการณ์การเล่นบล็อกอย่างอิสระผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมชอบสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นบล็อกกลางแจ้งอิสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริรัตน์ชูชีพ (2544: 37) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมชอบสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์และหลังจากจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์ในสัปดาห์ที่ 1 หลังจัดประสบการณ์เคลื่อนไหวเชิงสร้างสรรค์ใน 1 สัปดาห์

เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมชอบสังคมเพิ่มขึ้นจากก่อนจัดกิจกรรมการเล่นไหวเชิง
สร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

วิระพจน์บุญประจักษ์ (2545: 50) ศึกษาความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคม
พบว่าเด็กปฐมวัยก่อนจัดประสบการณ์และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้าน
ไทยในแต่ละช่วงสัปดาห์มีพฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .001 และเมื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงระหว่างช่วงสัปดาห์พบว่าคะแนน
พฤติกรรมทางสังคมโดยเฉลี่ยรวมมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลา 8
สัปดาห์เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยแยกเป็นรายด้าน
ได้แก่ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือและแบ่งปัน
พบว่าคะแนนพฤติกรรมทางสังคมทั้ง 3 ด้านมีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่สอดคล้อง
กับการวิเคราะห์แบบคะแนนรวมทั้งหมดซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ศศิรินทร์นิตจันทร์ (2547 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบระดับความมีวินัยในตนเอง
ของเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานในช่วงระยะเวลา
ที่แตกต่างกันพบว่าเด็กปฐมวัยในชุมชนแออัดคลองเตยหลังจากได้รับกิจกรรมเล่นิทานใน
แต่ละช่วงสัปดาห์มีระดับคะแนนของพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในตนเองแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$ และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความมีระเบียบ
วินัยในตนเองในด้านความรับผิดชอบความซื่อตรงตรงต่อเวลาและการควบคุมตนเอง
สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .01$

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้รายงานได้นำผลการพัฒนาผลการจัด
กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมเล่นิทานส่งเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัย กิจกรรม
กลุ่มสัมพันธ์มาบูรณาการเป็นส่วนประกอบของการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้าง
พฤติกรรมด้านสังคมเรื่องความมีระเบียบวินัยสำหรับเด็กปฐมวัยที่ผู้รายงานพัฒนาขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ผู้รายงานได้ดำเนินการออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพ

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลในการพัฒนาหนังสือ นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ตำแหน่งเป็นผู้ชำนาญการด้านการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัย จำนวน 3 ท่าน ดังนี้

1. อาจารย์จุฑาทิพย์ โอบอ้อม อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

2. นางสาวรี ภาษาสุข ครู ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร

3. นางสาวมยุรี มุลรัสศรี ครู ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ โดยใช้หนังสือนิทาน
เสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
จำนวน 1 เรื่อง

1. ขอบคุณนะที่ช่วยเก็บ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับความสอดคล้ององค์ประกอบหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขั้นตอนในการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหนังสือนิทานเสริมสร้าง
พฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของปฐมวัย ผู้รายงานได้
วิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาการพัฒนารอง เด็กปฐมวัย
ด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
หนังสือ นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย โดยดำเนินการดังนี้

1. กำหนดแหล่งข้อมูลงานวิจัยเกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาการพัฒนารอง
ของเด็กปฐมวัย ด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นและหนังสือนิทาน
เสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เพื่อ
นำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
สำหรับเด็กปฐมวัย และกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศนโยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา
โดยยึดคุณธรรมนำความรู้ สร้างความตระหนักสำนึกในคุณค่าของปรัชญาเศรษฐกิจ
พอเพียง ความสามัคคีกัน สันติวิธี วิถีประชาธิปไตยพัฒนาคนโดยใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐาน
ของกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความร่วมมือของสถาบันครอบครัว ชุมชน สถาบัน

ศาสนา และสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เป็นคนดี มีความรู้ และอยู่ดีมีสุข ทั้งนี้ ผู้รายงานได้นำปัญหาการพัฒนาด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง มีวินัย สามัคคี และมีน้ำใจ มาใช้ในการสร้างเนื้อหาของหนังสือหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

2. ดำเนินการสังเคราะห์ข้อค้นพบของงานวิจัย โดย

ขั้นที่ 1 ทำการศึกษาข้อค้นพบจากงานวิจัยเกี่ยวข้องกับสภาพปัญหา การพัฒนาการ ของเด็กปฐมวัยด้าน สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นและ ศึกษาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น ของเด็กปฐมวัยรวมทั้งศึกษาประกาศน โยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา โดยชี้ควมมี ระเบียบวินัย เพื่อนำมาใช้ใน การแก้ปัญหาที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนเพื่อสร้าง พัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัย

ขั้นที่ 2 ทำการอ่านข้อค้นพบของงานวิจัยให้เข้าใจ แล้วทำการเรียบเรียง สารสำคัญของข้อค้นพบด้วยกัน

ขั้นที่ 3 นำเสนอผลการวิจัยซึ่งเป็นผลจากการสังเคราะห์ข้อค้นพบ เพื่อ นำไปพัฒนาเป็นหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เล่ม ดังต่อไปนี้

1 ขอบคณนะที่ช่วยเหลือ

3. นำหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัย ในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เล่ม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อหา ความสอดคล้องขององค์ประกอบของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมี ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย โดยหาค่าดัชนีควมสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC)

4. ปรับปรุงหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5. นำหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ไปใช้กับเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 16 คน ที่เรียนระดับปฐมวัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในขั้นตอนการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เล่ม

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ผู้รายงานได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามความคิดเห็นด้านความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ที่ผู้เชี่ยวชาญตอบ มาตรวจสอบความสมบูรณ์

2. นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน
ดังนี้

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531, หน้า 124 การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการ
ตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ หาความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้อง (Index of Consistency = IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็น
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาให้คะแนนดังนี้

+1 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นโดยแน่ใจว่า

องค์ประกอบของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มีความสอดคล้องกัน

0 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นโดยไม่แน่ใจว่า

องค์ประกอบของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มีความสอดคล้องกัน

-1 คะแนน เมื่อผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นโดยแน่ใจว่า องค์ประกอบ

ของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ของเด็กปฐมวัย ไม่มีความสอดคล้องกัน

3. นำผลจากการให้คะแนนมาทำการวิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบความ

สอดคล้องระหว่าง องค์ประกอบของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย โดยใช้วิธีหาค่าดัชนี ความ

สอดคล้อง (IOC) ของ โรวีนลลี (Rovinelli) และ แฮมเบิลตัน (R.K.Hambleton) (พวงรัตน์
ทวีรัตน์, 2531, หน้า 124)

4. นำค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งมี
เกณฑ์ที่ใช้ใน การพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2531
หน้า 124)

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50	องค์ประกอบของหนังสือ นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็ก เด็กปฐมวัยมีความสอดคล้องกันอย่างแท้จริง
น้อยกว่า 0.50	องค์ประกอบของหนังสือ นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็ก ปฐมวัย ไม่มีความสอดคล้องกัน

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยใน
การเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล

การสอนโดยใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยในครั้งนี้ ได้จาก การสุ่มแบบเจาะจง
(Purposive Random Sampling) โดยเลือกเด็กปฐมวัยของ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์
ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร
จำนวน 16 คน ที่เรียนระดับปฐมวัย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือหนังสือนิทาน
เสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
จำนวน 1 เล่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 รวมเป็นเวลา 6 สัปดาห์

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาด้านสังคมความมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน -หลังจากการใช้หนังสือนิทาน
เสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาในการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคม
ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย คือ ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการ
ด้านคุณธรรมจริยธรรมหลังการใช้หนังสือส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อน -
หลัง (One – Group Pretest- Posttest Design) ซึ่งมีลักษณะดังนี้ (รัตนะ บัวสนธิ์, 2551,
หน้า 65) แสดงดังนี้

$$Gr_1 = O_1 \quad T \quad O_2$$

เมื่อ Gr_1 แทน กลุ่มหนึ่ง

O_1 แทน การทดสอบก่อนเรียน

T แทน การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคม
ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

O₂ แทน การวัดผลการพัฒนาการด้านสังคมความมีระเบียบวินัย
ในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย หลังได้รับการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรม
ทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

การดำเนินการทดลอง

1. วัดความรู้ด้านพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ของเด็ก จำนวน 16 คนก่อนทดลอง โดยใช้แบบทดสอบความรู้เรื่องพฤติกรรมด้านสังคม
ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็ก ในภาพรวมมี 5 คะแนน
2. สังเกตทักษะพัฒนาการด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ของเด็ก จำนวน 16 คนก่อนทดลองโดยแบบบันทึกการสังเกตในภาพรวมมีคะแนนเท่ากับ
15 คะแนน
3. วัดผลการพัฒนาการด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
ปีที่ 1 จำนวน จำนวน 16 คน ก่อนทำการทดลอง โดยใช้แบบประเมินผลการพัฒนาการ
ด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เรื่องละ 1 ครั้ง รวม
ทั้งหมด 1 เรื่อง
4. ผู้รายงานได้ทำการใช้หนังสือด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัยด้วยตัวผู้รายงานเอง ช่วงเวลาที่ใช้นี้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรม
ทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2560
5. ผู้รายงานดำเนินการจัดประสบการณ์และประเมินผลพัฒนาการด้านสังคม
ความมีระเบียบวินัยที่เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัย หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์จาก
หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย แต่ละเล่ม ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแผนการจัดประสบการณ์
6. เมื่อสิ้นสุดการทดลองกับเด็กปฐมวัย ผู้รายงานได้วัดผลการพัฒนาการด้าน
สังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยด้วยแบบประเมินพัฒนาการ

ด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยชุดเดียวกันกับแบบ
ประเมินพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นก่อนการใช้หนังสือ

เครื่องมือที่ใช้ในประเมินผลการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการทดลองได้แก่

1. หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บ
ของเล่นของเด็กปฐมวัย จำนวน 1 เล่ม
2. แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ที่ผู้รายงานพัฒนาขึ้น จำนวน
1 แผนการจัดประสบการณ์
3. แบบทดสอบความรู้ด้านพฤติกรรมทางสังคมเรื่องควมมีระเบียบวินัย ใน
ภาพรวมมีคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน
4. แบบสังเกตทักษะพัฒนาการด้านสังคมเรื่องควมมีระเบียบวินัย ในภาพรวมมี
คะแนนเท่ากับ 15 คะแนน
5. แบบสังเกตประเมินพัฒนาการด้านจิตพิสัยในการปฏิบัติกิจกรรมของเด็ก
ปฐมวัย ในภาพรวมมีคะแนนเท่ากับ 9 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการทดลองใช้หนังสือส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม
สำหรับเด็กปฐมวัย ผู้รายงานได้ดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

1. นำคำตอบจากแบบประเมินผลการพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยใน
การเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มาตรวจให้คะแนน โดยให้คะแนน 1 คะแนนสำหรับข้อที่
ตอบถูก และให้ 0 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบผิด หรือตอบมากกว่า 1 ข้อ หรือไม่ตอบ
 2. นำคะแนนของเด็กปฐมวัยทั้งหมดมากหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 3. เปรียบเทียบแบบประเมินผลการพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยใน
การเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
- ด้วยการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบ
ก่อนและหลัง การทดลองโดยใช้สูตร t-test Dependent

4. เปรียบเทียบผลการพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของผลการพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

1. ค่าเฉลี่ย (ล้วน สายชศและอังคณา สายชศ, 2538, หน้า 73-79)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน

$(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนน

n แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. การหาดัชนีประสิทธิผลของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคม
ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

$$E.I. = \frac{\sum X_{posttest} - \sum X_{pretest}}{(N)(A) - \sum X_{pretest}} \times 100$$

เมื่อ E.I. = ดัชนีประสิทธิผล

$\sum_{posttests}$ = ผลรวมของคะแนนก่อนการทดลองใช้นวัตกรรม

$\sum_{pretests}$ = ผลรวมของคะแนนหลังการทดลองใช้นวัตกรรม

N = จำนวนนักเรียน

A = คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

4. t-test แบบ Dependent (แก้ว สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{(N-1)}}$$

เมื่อ D คือ ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N คือ จำนวนคู่

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาหนังสือนิทานเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร มีขั้นตอนในการพัฒนาและสรุปผลการพัฒนาได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการพัฒนา

1. เพื่อพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยก่อน-หลังการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

สมมติฐานของการการพัฒนา

1. หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพ ในการเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย
2. ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ดีกว่าก่อนใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมผู้มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการ

ผู้รายงานดำเนินการพัฒนาตามกระบวนการวิจัย แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพ แหล่งข้อมูลได้จาก ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ตำแหน่งเป็นผู้ชำนาญการพิเศษ ด้านการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัย จำนวน 3 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลการวัดความรู้ พฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย การเปรียบเทียบผลพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย และการเปรียบเทียบผลพฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการวัดความรู้ พฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เพื่อเปรียบเทียบผลพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย และเพื่อเปรียบเทียบผลพฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย กลุ่มที่ใช้ในการทดลองได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) โดยเลือกเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอป่าโมกข์ จังหวัดกาฬสินธุ์จำนวน 16 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 แบบแผนการทดลองครั้งนี้ ใช้กลุ่มเดียวทดสอบก่อน – หลัง (One – Group Pretest- Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัย

ในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย หนังสือนิทานเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย และแบบประเมินความรู้ พฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย แบบสังเกตพฤติกรรมทักษะควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านจิตพิสัยควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าควมเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่

สรุปผลการพัฒนา

1. การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพ

1.1 การพิจารณาความเหมาะสมของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าเฉลี่ยความเหมาะสม เท่ากับ 1.00

2. การเปรียบเทียบความรู้ พฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย การเปรียบเทียบทักษะพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย และการเปรียบเทียบ พฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย

2.1 ดัชนีประสิทธิผลของความรู้เรื่องพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย มีค่าเท่ากับ 71.74หมายความว่า เด็กมีความรู้เรื่องพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เพิ่มขึ้น ร้อยละ 71.74

2.2 ดัชนีประสิทธิผลของพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บ
ของเล่นของเด็กปฐมวัย มีค่าเท่ากับ 69.42 หมายความว่า เด็กมีความรู้เรื่องพฤติกรรมด้าน
สังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เพิ่มขึ้น ร้อยละ 69.42

2.3 ดัชนีประสิทธิผลของวัดผลพฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย มีค่า
เท่ากับ 31.21 หมายความว่า เด็กมีความสุขในการร่วมกิจกรรม เพิ่มขึ้น ร้อยละ 31.21

2.4 ผลการเปรียบเทียบความรู้ พฤติกรรมทางสังคมความมีระเบียบวินัยในการ
เก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2560 จำนวน 16 คน พบว่า ผลพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการใช้
หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

2.5 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลังจากการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคม
ความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2560 จำนวน 16 คน พบว่า ผลพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่น
ของเด็กปฐมวัย หลังการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบ
วินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้าง
พฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

2.6 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย ก่อน-หลัง จาก
การใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของ
เล่นของเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 16 คน พบว่า ผล
พฤติกรรมด้านจิตพิสัยของเด็กปฐมวัย หลังการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสือ

นิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

อภิปรายผล

ผลจากการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย สามารถอภิปรายผลการพัฒนาได้ดังนี้

1. การพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้มีประสิทธิภาพ จากการพิจารณาความเหมาะสมของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า มีความเหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้พัฒนาได้รับคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ ท่านที่ทำการสอนเด็กปฐมวัยที่พบกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนโดยตรง และผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ หลักสูตร คู่มือครู เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงดำเนินการเขียนโครงร่างของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ และหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ซึ่งในการหาประสิทธิภาพของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย เป็นเพราะในกระบวนการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ผู้รายงานมีการแก้ไขข้อบกพร่องอยู่ตลอดเวลา ทั้งในการแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ที่ผู้รายงานสร้างขึ้นสอดคล้องกับประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ, 2543) เป็นนโยบายเร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์มาใช้ในการสร้างเนื้อหาของหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย นี้มีประสิทธิภาพ

2. ผลการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย พบว่า ผลการวัดความรู้ พฤติกรรมด้านสังคมควมมี

ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ผลการสังเกตพฤติกรรมด้านสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย และผลการสังเกตพฤติกรรมด้านจิตพิสัย
ของเด็กปฐมวัย สูงกว่า ก่อนการใช้หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการพัฒนาหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบ
วินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ผู้รายงาน มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนเด็กปฐมวัย ควรนำหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้าน
สังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ซึ่งจะช่วยให้การจัดกิจกรรม
การพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ครูผู้สอนควรเตรียมหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควม
มีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ให้เพียงพอกับผู้สอนเด็กปฐมวัยคนอื่นจะ
ได้นำนวัตกรรมการนี้ไปใช้สอนต่อไป

1.3 ครูผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมเด็กปฐมวัย เพื่อวินิจฉัยว่า เด็กมี
พฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นเป็นอย่างไร และจัดกิจกรรม
เพิ่มเติมในการแก้ไข หรือ พฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างหนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมี
ระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ควบคู่กับการจัดประสบการณ์อื่น ๆ เพื่อ

ให้ข้อคิดเห็น [WU1]:

เสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย โดยใช้กระบวนการในการวิจัยเช่นเดียวกัน

2.2 ผู้บริหารสถานศึกษา หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ครู ได้สร้างเสริมพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย ขึ้นมาประกอบการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระ การเรียนรู้วิชาอื่น ๆ เพื่อจะช่วยเหลือเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวง. (2546). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546**. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร. วันเอเดเวอร์ไทซ์.
- เกริก ชื่นพันธ์. (2539). **การเล่านิทาน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- เรจินา จันทรเพ็ญ (2549, หน้า บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความมีวินัยในตนเองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สำหรับเด็กปฐมวัย
- วีรวรรณ อินทร์กรุงเก่า (2550, หน้า บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง ผลของการเล่านิทานคติธรรมที่มีต่อพฤติกรรมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของเด็กปฐมวัย
- กุลยาตันติผลาชีวะ (2541: หน้า 2 - 10) ความหมายของนิทาน
- สัณห์พัฒน์อรุณธรี (2542: หน้า 2) ความหมายของนิทาน
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 (2546: หน้า 359 ,588) ความหมายของนิทาน
- พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2542 : หน้า 38) ความหมายของนิทาน
- นฤมล จิวแพ (2549 : หน้า 8) ความหมายของนิทาน
- วรรณิศิริสุนทร (2532: หน้า 14 – 17) **ประเภทและองค์ประกอบของนิทาน**
- ปัญจตันตระ (The Panchatantra) นิทานสอนคติธรรมของอินเดีย
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537: หน้า 235) องค์ประกอบของนิทานสอนคติธรรม
- เกริกชื่นพันธ์ (2539: หน้า 20 – 22) การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน
- สัณห์พัฒน์อรุณธรี.(2542: หน้า 17) การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทาน
- วรรณิ ศิริสุนทร (2549 : หน้า 8) ประเภทของนิทาน
- เสาวรส ชูศรี (2548 : หน้า 149) หนังสือของเด็กเล็ก

ศิริกาญจน์ โกสุม.(2546 : หน้า 9) คุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนของเด็กปฐมวัย

สมบุรณ์ สิงฆมานนท์ (2522 : หน้า 26-32) การเล่านิทาน

ฉวีวรรณ ถินาวงศ์ (2526 : หน้า 26) การเล่านิทาน

ทิพย์สุดา นิลสินธุ (2524 : หน้า 80-82) การเลือกนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย

เขาวพา เดชาอุปต์ (2528 : หน้า 58-59) ลักษณะของหนังสือที่เด็กชอบ

วรรณิ์ สิริสุนทร (2539) เทคนิคการเล่านิทานสำหรับครูผู้สอนเด็กปฐมวัย

ฉวีวรรณ ถินาวงศ์ (2526 : หน้า 125-126) หลักการเล่านิทาน

กุลชาติันติผลาชีวะ(2541:หน้า16- 17) วิธีการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่านิทานแบบสถานการณ์จำลอง

สันพัฒน์อรุณธารี (2542: หน้า 25) การเล่านิทาน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542: หน้า 78 – 79) วิธีการเล่านิทาน

สิริมาภิญโญอนันตพงษ์ (2549: หน้า 40 – 41) หลักการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย

สุชาติกิจพิทักษ์ (2549: หน้า 10 – 11) การเล่านิทานแบบสถานการณ์จำลอง

วารินิยมธรรม (2536: หน้า 46 – 49) ผลการใช้เทคนิคแม่แบบจากนิทานชาดกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

สุภัท ไหวหากิจ (2543: หน้า 61) เปรียบเทียบการรับรู้ในตนเองของเด็กปฐมวัย

อภิรดีสินวล (2547: บทคัดย่อ) ความสามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย

วราภรณ์ปานทอง (2548: หน้า 61) การจัดกิจกรรมการเล่านิทานคติธรรมประกอบการเล่นบทบาทสมมติที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย

ณรงค์ ทองปาน. (2526). การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2537 : หน้า 6) ความหมายของความมีระเบียบวินัย

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : หน้า 17) ความมีวินัย

จินดา น้ำเจริญ (2540 : หน้า 8) ความหมายของวินัยในตนเอง

สุภัท ไหวหากิจ (2543 : หน้า 8) ความหมายของวินัยในตนเอง

สำนักงานคณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : หน้า 5-6) ความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนา
ประเทศ

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ ทฤษฎีของแมเรอร์ (อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธมนาวิน ,
2523 : หน้า 6-9) การเกิดวินัยในตนเอง

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : หน้า 64-65) การส่งเสริมความมีระเบียบวินัย

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : หน้า 80-81) หลักสำหรับการสร้างวินัยให้กับเด็ก

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : หน้า 88-96) วินัยกับการเก็บของเล่น

ทักษิณี อินทรบำรุง. (2542).วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่น

ก่อนกลับบ้าน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา

1. อาจารย์จุฑาทิพย์ โอบอ้อม อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร

2. นางสาวรี ภาษาสุข ครู ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วน
ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร

3. นางสาวมยุรี มูลรัสศรี ครู ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหาร
ส่วนตำบลโพธิ์ทอง อำเภอปางศิลาทอง จังหวัดกำแพงเพชร

ภาคผนวก ข

แบบประเมินความสอดคล้อง

หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย ของผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค

แบบประเมินก่อนพฤติกรรมด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็ก

ปฐมวัย – หลังการจัดประสบการณ์

ระดับปฐมวัย 3 ปี

ภาคผนวก ง

คะแนนพัฒนาการด้านสังคมควมมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของเด็กปฐมวัย

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้

หนังสือนิทานเสริมสร้างพฤติกรรมด้านสังคมความมีระเบียบวินัยในการเก็บของเล่นของ
เด็กปฐมวัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล : นางสาวพรวรรณรัตน์ สุดเนตร

เกิดเมื่อ : 28 สิงหาคม พ.ศ. 2519

สถานที่อยู่ปัจจุบัน : 144 หมู่ที่ 3 บ้านท่าช้าง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอบางบาล
จังหวัดกาฬสินธุ์ 62120 เบอร์ 0869388418

ตำแหน่งหน้าที่ : ผู้ดูแลเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหาร
ส่วนตำบลโพธิ์ทอง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอบางบาล จังหวัดกาฬสินธุ์

สถานที่ทำงาน : ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลโพธิ์ทอง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์
ทอง ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอบางบาล จังหวัดกาฬสินธุ์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541 : มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกาฬสินธุ์
อำเภอบางบาล จังหวัดกาฬสินธุ์

ปัจจุบัน : กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชา
การศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

